



Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2018. március 22.
(OR. en)

7420/18

**Intézményközi referenciaszám:
2018/0073 (CNS)**

**FISC 151
ECOFIN 277
DIGIT 48
IA 78**

FEDŐLAP

Küldi:	az Európai Bizottság főtitkára részéről Jordi AYET PUIGARNAU igazgató
Az átvétel dátuma:	2018. március 22.
Címzett:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, az Európai Unió Tanácsának főtitkára
Biz. dok. sz.:	COM(2018) 148 final
Tárgy:	Javaslat – A TANÁCS IRÁNYELVE az egyes digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételek után fizetendő digitális szolgáltatási adó közös rendszeréről

Mellékelten továbbítjuk a delegációknak a COM(2018) 148 final számú dokumentumot.

Melléklet: COM(2018) 148 final



EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2018.3.21.
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE

**az egyes digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételek után fizetendő digitális
szolgáltatási adó közös rendszeréről**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

A digitális egységes piac az Európai Bizottság egyik kiemelt prioritása¹, amelynek célja a digitális lehetőségek megnyitása a polgárok és a vállalkozások számára a több mint 500 millió fogyasztót számláló uniós piacon. A digitális egységes piacnak a benne rejlő potenciál kiaknázása érdekében egy olyan korszerű és stabil adózási keretre van szüksége, amely ösztönzi az innovációt, megakadályozza a piac széttöredezetttségét és lehetővé teszi valamennyi szereplő számára, hogy méltányos és kiegyensúlyozott feltételek mellett a saját javára fordíthassa az új piaci dinamikát. A digitális gazdaság méltányos adóztatásának biztosítása az Európai Bizottság méltányos és hatékony uniós adórendszerre vonatkozó menetrendjének is a részét képezi².

A digitális gazdaság megváltoztatja az interakció, a fogyasztás és az üzleti tevékenységeink módját. A digitális vállalkozások a gazdaság egészénél sokkal nagyobb ütemben növekednek, ez a tendencia pedig a jövőben csak folytatódni fog. A digitális technológiák számos előnnyel járnak a társadalom számára, adózási szempontból pedig lehetőségeket teremtenek az adóhatóságoknak, és megoldást kínálnak az adminisztratív terhek csökkentésére, az adóhatóságok közötti együttműködés megkönnyítésére és az adókijátszás kezelésére.

Ugyanakkor a politikai döntéshozók jelenleg nehezen találhatnak olyan megoldásokat, amelyek a gazdaság digitális átalakulásával lépést tartva méltányos és hatékony adóztatást biztosítanak, mivel a társasági adóra vonatkozó jelenlegi szabályok elavultak és nem tükrözik a felvázolt változást. A jelenleg érvényes szabályok már nem felelnek meg a mostani helyzetnek, amelyben a fizikai jelenlétet nem igénylő határokon átnyúló elektronikus kereskedelem könnyebbé vált, a vállalkozások nagymértékben támaszkodnak a nehezen értékelhető immateriális eszközökre és a felhasználók által létrehozott tartalmak és az adatgyűjtés a digitális vállalkozások értékteremtésének középpontjába kerültek.

Nemzetközi szinten a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) és a G20-csoport adóalap-erózióra és nyereségátcsoportosításra (BEPS) vonatkozó projektje részeként 2015-ben kiadott 1. fellépésről szóló jelentésében³ az OECD már elismerte, hogy a digitalizáció és az azzal járó egyes üzleti modellek kihívást jelentenek a nemzetközi adóztatás szempontjából. A jelentés közzétételét követően a G20-ak pénzügyminiszterei megerősítették, hogy támogatják az OECD adóztatással és digitalizációval kapcsolatos munkáját. Az OECD időközi jelentést⁴ készített a digitális gazdaság adóztatásáról, amelynek tartalmát 2018 márciusában ismerhették meg a G20-ak pénzügyminiszterei. Az időközi jelentés megvizsgálja a nemzetközi adórendszer digitalizálódó gazdasághoz való hozzáigazításának szükségességét, és meghatározza azokat a szempontokat, amelyeket a digitalizálódással járó adózási

¹ COM(2015) 192 final.

² COM(2015) 302 final.

³ OECD (2015), Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report (A digitális gazdaság adóügyi kihívásainak kezelése: 1. fellépés – 2015. évi zárójelentés), OECD Publishing, Párizs.

⁴ OECD (2018), Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS (A digitalizációból eredő adókihívások – 2018. évi időközi jelentés: a BEPS inkluzív kerete), OECD Publishing, Párizs.

kihívások kezelését célzó ideiglenes intézkedéseket bevezetni kívánó országoknak figyelembe kell venniük.

Unió szinten ezeket a kihívásokat a Bizottság 2017. szeptember 21-én elfogadott, „Méltányos és hatékony adórendszer kialakítása az Unióban a digitális egységes piac megvalósítása érdekében” című közleménye⁵ fogalmazta meg. A jelenlegi kezdeményezést Juncker elnök az Unió helyzetét értékelő 2017. évi beszédet kísérő szándéknyilatkozata⁶ is megemlíti. A tagállamok esetében több uniós tagállam pénzügyminisztere is aláírta azt a politikai nyilatkozatot („Közös kezdeményezés a digitális gazdaságban működő vállalkozások adóztatásáról”), amelyben kifejezték, hogy olyan, az uniós joggal összeegyeztethető és hathatós megoldásokat támogatnak, „amelyek a digitális vállalkozások árbevételére kivetendő ún. kiegyenlítő adó elképzelésén alapulnak”⁷. Ezt követően az Európai Tanács 2017. október 19-én elfogadott következtetéseiben⁸ hangsúlyozta, hogy „*hatékony és méltányos, a digitális kornak megfelelő adózási rendszerre van szükség*”. Emellett az ECOFIN Tanács 2017. december 5-i következtetéseiben⁹ nyugtázta, hogy számos tagállam érdeklődést mutat olyan ideiglenes intézkedések iránt, mint például az Unióban folytatott digitális tevékenységekből származó bevételeken alapuló kiegyenlítő adó, és úgy vélte, hogy ezeket az intézkedéseket a Bizottság is megvizsgálhatja.

Ez a javaslat eleget tesz az említett intézkedések iránti igénynek, és átmeneti megoldást kínál arra a problémára, hogy a társasági adózásra vonatkozó jelenlegi szabályok nem megfelelőek a digitális gazdaság szempontjából.

A jelenlegi társaságiadó-szabályok a hagyományos vállalkozásokhoz igazodtak. A meglévő adószabályok alapja az az elv, hogy a nyereség megadóztatásának az értékteremtés helyén kell történnie. Ugyanakkor ezeket a szabályokat nagyrészt a XX. század elején dolgozták ki a hagyományos, fizikai telephellyel rendelkező vállalkozásokhoz igazodva, és ezek a szabályok egy adott ország adóztatási jogának feltételeit (az adózás helye), illetve a vállalati bevétel országok szerinti lebontását (az adó összege) nagyrészt az országban meglévő fizikai jelenlét alapján határozzák meg. Ez azt jelenti, hogy ha egy vállalkozás egy adott országban nem rendelkezik adóügyi illetőséggel, akkor ebben az országban csak abban az esetben kell adót fizetnie, ha állandó telephelynek minősülő jelenléttel rendelkezik. Ezek a szabályok azonban nem tükrözik a digitális tevékenységek globális dimenzióját, amely esetben a digitális szolgáltatások nyújtása már nem igényli a fizikai jelenlétet. Emellett a digitális vállalkozások esetében a hagyományos vállalkozásoktól eltérő módon történik az értékteremtés, mivel a digitális vállalkozások tevékenységeiket távolról is el tudják végezni, az értékteremtési folyamatban a végfelhasználók is részt vesznek, és az immateriális eszközök fontos szerepet töltenek be. Ezek a vállalkozások továbbá a hálózati hatások erőteljes jelenlétében és a

⁵ COM(2017) 547 final.

⁶ Az Unió helyzete, 2017. Szándéknyilatkozat Antonio Tajani elnök és Jüri Ratas miniszterelnök számára, 2017. szeptember 13., elérhető a következő címen: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_hu.pdf.

⁷ Németország, Franciaország, Olaszország és Spanyolország által a Tanács észt elnökségének 2017 szeptemberében benyújtott politikai nyilatkozat: a digitális gazdaságban tevékenykedő vállalkozások megadóztatására irányuló közös kezdeményezés (http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf).

⁸ Az Európai Tanács ülése (2017. október 19.) – Következtetések (EUCO 14/17).

⁹ A Tanács következtetései a digitális gazdaságban megtermelt profit megadóztatásával kapcsolatos kihívások kezeléséről, 2017. december 5. (FISC 346 ECOFIN 1092).

nagymennyiségű adatokban gyökerező úgynevezett „a győztes viszi a legtöbbet” („winner-takes-most”) piaci struktúrák felé tendálnak.

A jelenlegi társaságiadó-szabályoknak a digitális gazdaságra való alkalmazása a nyereség megadóztatásának helye és az értékteremtés helye közötti eltéréshez vezetett, különösen a felhasználói részvételtől erősen függő üzleti modellek esetében. Ez adóügyi szempontból kettős kihívást jelent. Először is a vállalkozás számára tényleges értékteremtéssel járó felhasználói inputra sor kerülhet olyan joghatóság területén, amelyben a digitális tevékenységet folytató vállalkozás fizikailag nincs letelepedve (ezért a jelenlegi szabályok értelmében nem rendelkezik adóügyi illetőséggel), és ahol ennek következtében az ilyen tevékenységekből származó nyereségek megadóztatására nincs lehetőség. Másodsorban, még abban az esetben is, ha egy vállalkozás rendelkezik állandó telephellyel a felhasználók tartózkodási helyének számító joghatóság területén, a felhasználói részvétel nyomán teremtett értéket nem veszik figyelembe annak megállapításakor, hogy az egyes országokban milyen mértékű adó befizetésére köteles a vállalkozás. Ez következményekkel jár továbbá az állandó telephelyre vonatkozó szabályok mesterséges megkerülésének kockázata szempontjából, a digitális piac szereplői közötti verseny torzulását eredményezi, és negatív hatással van a bevételekre.

A Bizottság elismerte, hogy a kihívás globális jellegéből adódóan az ideális megoldás az lenne, ha többoldalú nemzetközi megoldásokat lehetne találni a digitális gazdaság megadóztatására. A nemzetközi megoldás kidolgozása érdekében a Bizottság szorosan együttműködik az OECD-vel. Ugyanakkor a probléma összetett jellegének és a megoldandó kérdések sokféleségének következtében nemzetközi szinten kihívást jelent előrelépni, és valószínűleg időbe fog telni, amíg a kérdésben nemzetközi konszenzusra lehet jutni. Ezért a Bizottság a fellépés mellett döntött, és javaslatot tesz az uniós szintű társaságiadó-szabályok olyan jellegű módosítására, hogy azok illeszkedjenek a digitális vállalkozások sajátosságaihoz¹⁰, továbbá ajánlást intéz a tagállamokhoz, hogy ezt az átfogó megoldást a kettős adóztatás elkerülésének vonatkozásában a nem uniós joghatóságokkal megkötött egyezményeikre is terjesszék ki¹¹. 2017. december 5-i következtetéseiben az ECOFIN Tanács is hangsúlyozta, hogy a jövőbeli nemzetközi változások szoros figyelemmel kísérését és a megfelelő válaszok mérlegelését lehetővé tevő globális megoldást részesít előnyben, és egyidejűleg üdvözölte az uniós fellépést. E javaslatok ellenére az OECD szintjén folytatott munka alapvető fontosságú ahhoz, hogy globális konszenzus szülessen a kérdésben. A Bizottság szorosan figyelemmel fogja kísérni a fejleményeket.

Az átfogó megoldás megszületéséig – amelynek elfogadása és végrehajtása időbe telhet – a tagállamokra nyomás nehezedik, hogy intézkedést hozzanak e területen, tekintettel annak kockázatára, hogy társaságiadó-alapjuk időközben jelentősen romlik, valamint arra, hogy a jelenlegi helyzetet méltánytalannak ítélik. Eddig 10 tagállamban vezettek be vagy konkrétan terveznek bevezetni egyoldalú intézkedéseket a probléma korlátozott módon való kezelésére, de a tendencia erősödik, és az elfogadott intézkedések hatókörüket és indokukat tekintve rendkívül eltérőek. A tagállamok által egyénileg hozott, nem összehangolt intézkedések az uniós egységes piac további széttöredezettséget és a verseny torzulását okozhatják, akadályozhatják az új digitális megoldások kifejlesztését és visszafoghatják az EU egészének versenyképességét.

¹⁰ Javaslat – A Tanács irányelve a jelentős digitális jelenlétre kivetendő társasági adóra vonatkozó szabályok megállapításáról (COM(2018) 147 final).

¹¹ A Bizottság ajánlása a jelentős digitális jelenlétre kivetendő társasági adóról (C(2018) 1650 final).

Ezért szükség van arra, hogy a Bizottság fellépjen, és egy olyan átmeneti megoldásra irányuló összehangolt megközelítést javasoljon, amely a problémát célzott módon kezeli. Ennek megfelelően ez a javaslat meghatározza az adóalanyoknak az egyes digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételei után fizetendő digitális szolgáltatási adó (a továbbiakban: „digitális szolgáltatási adó” vagy „dsza”) közös rendszerét. Ennek a javaslatnak a konkrét célja egy olyan intézkedés előterjesztése, amely az egyes digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételeket célozza meg, könnyen végrehajtható, és az átfogó megoldás megvalósításáig tartó átmeneti időszakban segít az egyenlő versenyfeltételek biztosításában.

Mindez összhangban van e javaslat általános célkitűzéseivel, amelyek a következők:

- az egységes piac integritásának védelme és megfelelő működésének biztosítása;
- az Unión belüli államháztartások fenntarthatóságának biztosítása és a nemzeti adóalapok romlásának megelőzése;
- a társadalmi méltányosság fenntartásának garantálása és az Unióban tevékenységet folytató összes vállalkozás számára egyenlő versenyfeltételek biztosítása; valamint
- az agresszív adótervezés elleni harc és a nemzetközi szabályok azon hiányosságainak megszüntetése, amelyek egyes digitális vállalkozások számára lehetővé teszik, hogy kivonják magukat az adózás alól azokban az országokban, amelyekben tevékenységet folytatnak és értéket teremtenek.

• **Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel**

Ez a javaslat azoknak az uniós és nemzetközi szintű erőfeszítéseknek a részét képezi, amelyek a jelenlegi adózási keretet hozzá kívánják igazítani a digitális gazdasághoz.

Nemzetközi szinten a digitális gazdaságban tevékenykedő szereplők bevételeinek tisztességes megadóztatása jelentette kihívást már azonosította az OECD/G20 BEPS 1. fellépése, és az OECD elkészítette a digitális gazdaság megadóztatásáról szóló időközi jelentést, amelyet 2018 márciusában terjesztettek a G20-ak pénzügyminiszterei elé.

Unió szinten a digitális gazdaságra vonatkozó méltányos adószabályok a Bizottság méltányos adóztatásra vonatkozó menetrendjének részét képezik, amely ki fogja egészíteni a társaságiadó-kerettel kapcsolatban az elmúlt években elért eredményeket. Ebben a tekintetben a Bizottság 2016-ban újra felvetette a közös összevont társaságiadó-alapra (KÖTA) vonatkozó javaslatot¹², amely versenyképes, méltányos és szilárd keretet fog biztosítani az egységes piacon tevékenységet folytató vállalkozások megadóztatásához. A hea területén a Bizottság szintén foglalkozik a digitális gazdaság jelentette kihívásokkal, mégpedig az e-kereskedelemre vonatkozó javaslata útján, amelyet a Tanács 2017 decemberében fogadott el¹³, és amely összhangban van a héára vonatkozó 2016. évi cselekvési tervben szereplő egyéb jogalkotási intézkedésekkel¹⁴.

Ez a javaslat egy intézkedéscsomag részét képezi, amely tartalmaz még egy átfogó megoldásra vonatkozó irányelvre irányuló javaslatot¹⁵, egy tagállamoknak szóló ajánlást¹⁶

¹² COM(2016) 685 final és COM(2016) 683 final.

¹³ A Tanács (EU) 2017/2455 irányelve (2017. december 5.) a 2006/112/EK irányelvnek és a 2009/132/EK irányelvnek a szolgáltatásnyújtásra és a termékek távértékesítésére vonatkozó bizonyos hozzáadottértékadó-kötelezettségek tekintetében történő módosításáról (HL L 348., 2017.12.29., 7. o.).

¹⁴ COM(2016) 148 final.

¹⁵ COM(2018) 147 final.

arra vonatkozóan, hogy az átfogó megoldás rendelkezéseit a nem uniós joghatóságokkal a kettős adóztatás elkerülésére vonatkozóan megkötött egyezményeikre is terjesszék ki, valamint egy közleményt¹⁷, amely felvázolja a kontextust, és rávilágít a javaslatok közötti kapcsolatokra. Az e javaslatot alátámasztó elvek, és különösen a felhasználók általi értékteremtés fogalma összhangban vannak az átfogó megoldásra vonatkozó irányelvre tett javaslattal és az ajánlással a közleményben megfogalmazottaknak megfelelően. Nevezetesen az átmeneti intézkedés azokra az esetekre terjed ki, amikor egy vállalkozás értékteremtéséhez a felhasználók jelentősebb mértékben hozzájárulnak, ugyanakkor a felhasználó általi értékteremtés fogalma szintén egy olyan tényező, amit az átfogó megoldás tükrözni kíván a társaságiadó-keretben.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

Ez a javaslat a digitális egységes piaci stratégiával¹⁸ is összhangban áll, amelynek értelmében a Bizottság vállalta, hogy tisztességes versenyfeltételek mellett biztosítja a polgárok és a vállalkozások számára az online tevékenységekhez való hozzáférést, megnyitja a digitális lehetőségeket a polgárok és a vállalkozások előtt, és javítja a digitális gazdaság világvezető szereplőjének számító Európa pozícióját.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

A javasolt irányelv jogalapja az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 113. cikke. Az említett rendelkezés lehetővé teszi a Tanács számára, hogy az Európai Parlamenttel, valamint az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsággal folytatott konzultációt követően, különleges jogalkotási eljárás keretében, egyhangúlag rendelkezéseket fogadjon el a közvetett adók egyéb formáira vonatkozó tagállami jogszabályok olyan mértékű harmonizálására, amennyire az ilyen harmonizáció a belső piac létrehozásához, működéséhez, és a verseny torzulásának elkerüléséhez szükséges.

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

A javaslat összhangban van az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 5. cikkének (3) bekezdésében meghatározott szubszidiaritási elvvel. A társaságiadó-keretnek a vállalkozások digitális tevékenységeire is kiterjesztő reformját célzó közös és összehangolt uniós szintű fellépésre várva a tagállamok egyoldalú átmeneti intézkedéseket vezethetnek be a digitális gazdaságban tevékenykedő vállalkozások megadóztatása jelentette kihívás kezelésére. Egyes ilyen intézkedéseket, amelyek jellegüket tekintve rendkívül eltérőek lehetnek, a tagállamok már bevezettek vagy tervbe vettek. Ebben a tekintetben uniós szintű fellépésre van szükség az egységes piac széttöredezettségének és az Unión belüli verseny torzulásának csökkentése érdekében, amelyeket az említett különféle egyoldalú intézkedések nemzeti szinten történő elfogadása eredményez. Emellett a különböző nemzeti szakpolitikákhoz képest egy uniós szintű megoldás az új szabályok által érintett vállalkozások megfelelési terhének csökkenését eredményezi, valamint egyértelműen jelzi a nemzetközi közösség számára, hogy az Európai Unió elkötelezett a digitális gazdaság méltányos megadóztatásának biztosítása mellett.

¹⁶ C(2018) 1650 final.

¹⁷ COM(2018) 146 final.

¹⁸ COM(2015) 192 final.

- **Arányosság**

Az előnyben részesített alternatíva összhangban van az arányosság elvével, azaz nem lépi túl a Szerződések célkitűzéseinek, különösen az egységes piac zavartalan működésének eléréséhez szükséges mértéket. Ahogy arra a szubszidiaritási vizsgálat rámutatott, a tagállamok nem tudják a problémát az egységes piac működésének akadályozása nélkül kezelni. Emellett e javaslat célja egy közös adóügyi struktúra létrehozása oly módon, hogy elegendő mozgástér maradjon a tagállamok számára az intézkedéshez kapcsolódó bizonyos adminisztratív szempontok, például a számvitel, a nyilvántartás és a fizetendő adó tényleges befizetésének biztosítására szolgáló egyéb kötelezettségek pontos meghatározásának tekintetében. A tagállamok továbbá a digitális szolgáltatási adó kijátszásának és kikerülésének megakadályozására és a vele kapcsolatos visszaélések elkerülésére szolgáló intézkedéseket fogadhatnak el, valamint megtartják azon hatáskörüket, hogy a saját szabályaik és eljárásaik szerint érvényesítsék a vállalkozásokkal szemben a digitális szolgáltatási adó megfizetése iránti kötelezettség teljesítését, valamint adóellenőrzéseket végezzenek. Lásd még az e javaslatot kísérő hatásvizsgálat¹⁹ 9.4.2. pontját.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A javasolt jogi aktus irányelv, amely az EUMSZ 113. cikke alapján az egyetlen rendelkezésre álló eszköz.

3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **Az érdekelt felekkel folytatott konzultációk**

A konzultációs stratégia az érdekelt felek három fő csoportjára összpontosult: a tagállamok adóhatóságaira, a vállalkozásokra és a polgárookra. Két fő konzultációs tevékenységre került sor: egy nyilvános konzultációra, amelyre 12 hét alatt (2017. október 26-tól 2018. január 3-ig) összesen 446 válasz érkezett, valamint egy, az összes uniós adóhatósághoz eljuttatott célzott felmérésre. A jó adóügyi kormányzással foglalkozó (az összes uniós adóhatóságból, valamint a vállalkozásokat, a civil társadalmat és az adószakértőket képviselő 15 szervezetből álló) platform tagjai szintén értesültek erről a kezdeményezésről, és a véleményük kikérésére is sor került. A Bizottság spontán véleménynyilvánításokat is figyelembe vett. Ahogy az e javaslatot kísérő hatásvizsgálathoz tartozó 2. mellékletből kitűnik, az érdekelték átmeneti megoldásként azt az alternatívát részesítették előnyben, amelynek értelmében a bizonyos digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételekre adót vetnek ki (a 21 nemzeti adóhatóság közül 10, a nyilvános konzultáció résztvevői közül pedig 53 % választotta ezt a lehetőséget).

- **Hatásvizsgálat**

A javaslat hatásvizsgálatát a Bizottság Szabályozói Ellenőrzési Testülete 2018. február 7-én megvizsgálta. A Testület kedvező véleményt adott ki a javaslatról, és véleményéhez ajánlásokat is mellékel, amelyek a hatásvizsgálat végső változatában figyelembevételre kerültek. Az e javaslatot kísérő bizottsági szolgálati munkadokumentum²⁰ 1. melléklete tartalmazza a Testület véleményét és ajánlásait, valamint annak ismertetését, hogy az ajánlások miként kerültek figyelembevételre. Az említett dokumentum 3. melléklete áttekintést nyújt arra vonatkozóan, hogy ez a javaslat kit és hogyan fog érinteni.

¹⁹ SWD(2018) 81 final.

²⁰ SWD(2018) 81 final.

E javaslat hatásvizsgálata átmeneti megoldás céljából több alternatívát is megvizsgált. A különböző jogi korlátok következtében nyilvánvalóvá vált azonban, hogy a hangsúlyt a bizonyos digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételekre kivetett adóra kell helyezni. A digitális szolgáltatási adó kialakításával kapcsolatban több alternatíva mérlegelésére került sor (lásd a hatásvizsgálat 9.2. szakaszát), különösen ami a hatályát (milyen szolgáltatásokra terjedjen ki), forgalmi küszöb alkalmazását (milyen vállalkozásokra terjedjen ki), az adókulcsot és az adó behajtását illeti.

Ahogy azt a hatásvizsgálat elmagyarázza, az előnyben részesített forma egy korlátozott hatályú adó, amit a vállalkozásoknak bizonyos olyan digitális szolgáltatások nyújtásából származó bruttó bevételek után kell fizetniük, amelyek esetében a felhasználó általi értékteremtés központi szerepet játszik, és amelynek keretében a vállalkozások csak akkor minősülnek az adó megfizetésére köteles adóalanyoknak, ha túllépnek két bevételi küszöbértéket.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A javaslat nincs hatással az uniós költségvetésre.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

A Bizottság a tagállamokkal szoros együttműködésben nyomon fogja követni az irányelv elfogadás utáni végrehajtását és alkalmazását, valamint az e javaslatot kísérő hatásvizsgálat 10. szakaszában meghatározott mutatók alapján értékelni fogja a kezdeményezés megfelelő működését és a célkitűzések elérésének mértékét.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

Fogalommeghatározások (2. cikk)

Ez a cikk tartalmazza az irányelv rendelkezéseinek alkalmazásához szükséges különböző fogalmak meghatározásait.

Adóköteles bevételek (3. cikk)

Ez a cikk meghatározza, hogy ezen irányelv alkalmazásában mely bevételek minősülnek adóköteles bevételeknek.

A dsza célzott hatályú, a felhasználó általi értékteremtés által jellemzett bizonyos digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételekre kivetett adó. A dsza hatálya alá azok a szolgáltatások tartoznak, amelyek esetében a digitális tevékenységben való felhasználói részvétel olyan alapvető inputnak számít a tevékenységet végző vállalkozás számára, amelynek köszönhetően bevételek keletkeznek. Másként fogalmazva az irányelv azokra az üzleti modellekre terjed ki, amelyek felhasználói hozzájárulás nélkül a jelenlegi formájukban nem létezhetnének. A szóban forgó digitális szolgáltatások felhasználói által betöltött szerep egyedi és az ügyfelek által hagyományosan betöltött szerephez képest összetettebb. A szóban forgó szolgáltatások nyújtása távolról is történhet, anélkül, hogy a szolgáltatónak fizikailag jelen kellene lennie annak a joghatóságnak a területén, ahol a felhasználók tartózkodnak és az értékteremtés történik. Következésképpen a szóban forgó üzleti modellek felelősek a nyereség megadóztatásának helye és az értékteremtés helye közötti legszámottevőbb eltérésekért. Ugyanakkor az adókötelesség a felhasználói input pénzzé tételéből származó bevételekre, nem magára a felhasználói részvételre vonatkozik.

A felhasználói részvétel számos módon hozzájárulhat a vállalkozás értékéhez. Például a digitális vállalkozások a digitális interfészekon adatokat gyűjthetnek a felhasználók tevékenységéről, amelyeket jellemzően a szóban forgó felhasználókat célzó hirdetések céljára használnak fel, vagy fizetség ellenében továbbíthatják azokat harmadik feleknek. Egy másik lehetséges forma a felhasználók többoldalú digitális interfészekon való aktív és tartós szerepvállalásán keresztül valósul meg, amikor is a hálózati hatások következtében a szolgáltatások értéke – egyszerűen kifejezve – az interfészt használó felhasználók számával párhuzamosan növekszik. A szóban forgó interfészek értéke a felhasználók közötti kapcsolatoktól és interakciótól függ, amely rendszerint azzal jár, hogy a felhasználók információkat töltenek fel és osztanak meg a hálózaton belül. A többoldalú digitális interfészek megkönnyíthetik a kapcsolódó termékek és szolgáltatások felhasználók közötti közvetlen értékesítését, illetve nyújtását, amely szintén a felhasználói részvétel egyik egyértelmű formája.

A felhasználói részvétel különböző ismertett formái alapján az adó hatálya alá azok a bevételek tartoznának (adóköteles bevételek), amelyek a következő szolgáltatások (adóköteles szolgáltatások) valamelyikének nyújtásából származnak, a 3. cikk (1) bekezdésének megfelelően:

- digitális interfészen hirdetés elhelyezése a szóban forgó interfész felhasználóit célzó hirdetés céljára; valamint a digitális interfészek felhasználóinak tevékenységéből származó, e felhasználókról gyűjtött adatok továbbítása;
- olyan többoldalú digitális interfészek felhasználók számára történő rendelkezésre bocsátása – más kifejezéssel „közvetítési szolgáltatások” –, amelyek lehetővé teszik a felhasználó számára, hogy megtaláljanak más felhasználókat és kapcsolatba lépjenek velük, valamint amelyek megkönnyíthetik a kapcsolódó termékek és szolgáltatások felhasználók közötti közvetlen értékesítését, illetve nyújtását.

Egy digitális interfészen egy ügyfélnek az adott interfész felhasználóit célzó hirdetésének elhelyezéséből álló hirdetési szolgáltatások nyújtása a 3. cikk (1) bekezdésének a) pontja határozza meg tág értelemben, a megvizsgált üzleti modellek alapján. Ennek az az oka, hogy az ilyen hirdetések digitális környezetben való elhelyezése útján a hirdetés digitális interfészen való elhelyezését lehetővé tevő vállalkozás jellemzően pénzre váltja a felhasználói forgalmat és az elhelyezés céljából figyelembe vett felhasználói adatokat. A szolgáltatás meghatározása nem veszi figyelembe, hogy a hirdetés elhelyezésére szolgáló digitális interfész a hirdetési szolgáltatást nyújtójának tulajdonában áll-e. A 3. cikk (3) bekezdése egyértelműsíti azonban, hogy abban az esetben, ha a hirdetési szolgáltatást nyújtó vállalkozás és a digitális interfész tulajdonosa különböző jogalany, akkor az utóbbi nem tekinthető a 3. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti adóköteles szolgáltatást nyújtó jogalanynak. Erre az esetleges áttételes hatások vagy ugyanazon bevételek kettős adóztatásának elkerülése érdekében van szükség (az ügyfél hirdetésének elhelyezését végző jogalany a bevételének egy részét arra fordítja, hogy a hirdetést elhelyező digitális interfész tulajdonosa számára kifizesse az adott interfészen bérelt hirdetési felület díját).

A közvetítési szolgáltatások meghatározását a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontja tartalmazza, hivatkozással azokra a többoldalú digitális interfészekre, amelyek lehetővé teszik a felhasználók számára, hogy megtaláljanak más felhasználókat és kapcsolatba lépjenek velük, vagyis arra e jellemzőre, amely révén az ilyen szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok hasznat húzhatnak a hálózati hatásokból. Ezeknek az interfészeknek a felhasználók közötti kapcsolatteremtési képessége különbözteti meg a közvetítési szolgáltatásokat az egyéb olyan szolgáltatásoktól, amelyek szintén megkönnyítik a felhasználók közötti kapcsolatfelvételt, azonban ezek esetében a felhasználók csak akkor léphetnek kapcsolatba egymással, ha

előzőleg más módon, például azonnali üzenetküldési szolgáltatásokon keresztül már kapcsolatba kerültek. Az ilyen egyéb, általában kommunikációs vagy pénzforgalmi szolgáltatásként meghatározható szolgáltatások esetében az értékteremtés a kapcsolat létrejöttét lehetővé tevő támogató szoftver fejlesztéséhez és értékesítéséhez kapcsolódik, és kevésbé van köze a felhasználói részvételhez. Ezért a kommunikációs és pénzforgalmi szolgáltatások a 3. cikk (4) bekezdésének a) pontja szerint nem tartoznak az adó hatálya alá.

Az olyan többoldalú digitális interfészek esetében, amelyek az említett interfész felhasználói között megkönnyítik a kapcsolódó termékek vagy szolgáltatások közvetlen értékesítését, a felhasználók ilyen ügyletekből származó bevétele kívül esik az adó hatályán. A termékforgalmazó vagy a szolgáltató weboldalán keresztül az interneten megrendelt termékek vagy szolgáltatások értékesítéséből (amelyek kiterjedhetnek az úgynevezett „e-kereskedelemre”) álló kiskereskedelmi tevékenységekből származó bevételek szintén kívül esnek a dsza hatályán, mivel a kiskereskedő számára az értékteremtés az értékesített termékekhez vagy szolgáltatásokhoz kapcsolódik, a digitális interfész pedig egyszerűen kommunikációs célokat szolgál.

A 3. cikk (4) bekezdésének a) pontja egyértelműsíti továbbá, hogy azok a szolgáltatások, amelyek keretében a jogalany olyan digitális tartalmakat – például videókat, hanganyagokat vagy szövegeket – bocsát a felhasználók rendelkezésére, amelyek a tulajdonát képezik, vagy amelyekre vonatkozóan terjesztési joggal rendelkezik, nem tekinthetők közvetítési szolgáltatásoknak, következésképpen az adó hatályán kívül kell esniük, mivel nem állapítható meg pontosan, hogy a felhasználói részvétel milyen mértékben játszik központi szerepet a vállalkozás értékteremtésének szempontjából. Ezt a pontot azért kell egyértelműsíteni, mert egyes, digitális interfészen keresztül digitális tartalmakat szolgáltató szolgáltatók bizonyos interakciót tehetnek lehetővé a szóban forgó tartalmak címzettjei között, ezért úgy is tekinthető, hogy a közvetítési szolgáltatásokat nyújtó többoldalú digitális interfész meghatározása alá esnek. Ugyanakkor ilyen körülmények között a felhasználók közötti kapcsolat csak a digitális tartalom nyújtásának velejárója, és a szolgáltatás keretében a felhasználó egyetlen és elsődleges célja, hogy a digitális interfészt rendelkezésre bocsátó jogalanytól hozzájusson a digitális tartalomhoz (például, ha egy jogalany egy digitális interfészen keresztül videojátékot bocsát a felhasználó rendelkezésére, akkor a digitális tartalom nyújtása a dsza hatályán kívül eső szolgáltatásnak minősül, függetlenül attól, hogy a felhasználó játszhat-e más felhasználók ellen, ezzel pedig bizonyos fokú kapcsolat jöhet létre köztük).

Azokat a szolgáltatásokat, amelyek keretében a jogalanyok digitális tartalmat tesznek elérhetővé a felhasználók számára, és amelyek kívül esnek a dsza hatályán, meg kell különböztetni az olyan többoldalú digitális interfészek rendelkezésre bocsátásától, amelyeken keresztül a felhasználók digitális tartalmat tölthetnek fel és oszthatnak meg más felhasználókkal, vagy az olyan interfészek rendelkezésre bocsátásától, amelyek megkönnyítik a kapcsolódó digitális tartalom szolgáltatását közvetlenül a felhasználók között. Az utóbbi szolgáltatások a többoldalú digitális interfészt rendelkezésre bocsátó jogalany által nyújtott közvetítési szolgáltatásoknak minősülnek, következésképpen – a kapcsolódó ügyletek jellegétől függetlenül – a dsza hatálya alá esnek. Ennélfogva a 3. cikk (4) bekezdésének a) pontja hangsúlyozza, hogy az olyan digitálistartalom-szolgáltatást, amely kívül esik a dsza hatályán, a digitális tartalom szolgáltatását lehetővé tevő digitális interfészt rendelkezésre bocsátó jogalanyoknak kell végeznie, és arra nem kerülhet sor az adott interfész különböző felhasználói között.

A felhasználókról gyűjtött adatok továbbításából álló adóköteles szolgáltatások meghatározását a 3. cikk (1) bekezdésének c) pontja határozza meg a felhasználók digitális interfészen végzett tevékenységéből származó adatok alapján. Ennek az az oka, hogy a dsza

hatálya alá azok a szolgáltatások tartoznak, amelyek a digitális interfészeket felhasználói input szerzésére használják, nem pedig azok a szolgáltatások, amelyek az interfészeket más módon előállított adatok továbbítására használják. Következésképpen a dsza nem a vállalkozások adatgyűjtési tevékenységére vagy a gyűjtött adatok vállalkozáson belüli célokból való felhasználására, illetve a vállalkozások által gyűjtött adatok más felekkel való ingyenes megosztására kivetett adó. A dsza a konkrétan meghatározott tevékenységből (a felhasználók digitális interfészeken folytatott tevékenységből) származó adatok ellenszolgáltatás fejében történő továbbítását célozza.

A 3. cikk (4) bekezdésének b) és c) pontja kifejti, hogy a 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv I. melléklete A. pontjának (1)–(9) alpontjaiban²¹ szabályozott, és az említett irányelvben meghatározott kereskedési helyszínek vagy rendszeres internalizálók, illetve szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók által nyújtott szolgáltatások nem esnek a dsza hatálya alá. Emellett a hitelnyújtás megkönnyítéséből álló, és szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók által nyújtott szolgáltatások szintén nem tartoznak a dsza hatálya alá. A szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók azokat a szolgáltatókat jelentik, amelyekre a közösségi finanszírozási szolgáltatások szabályozása tekintetében az EUMSZ 114. cikke alapján elfogadott bármely jövőbeli uniós szabály vonatkozik.

Azok a többoldalú digitális interfészek, amelyek lehetővé teszik a felhasználók számára, hogy például az előbbieken említett jogalanyok által rendelkezésre bocsátott kereskedelmi végrehajtási szolgáltatásokban, befektetési szolgáltatásokban vagy befektetési kutatási szolgáltatásokban részesüljenek vagy tudomást szerezzenek ezek létezéséről, gyakran felhasználói interakciót igényelnek. Ugyanakkor a felhasználó nem játszik központi szerepet a digitális interfészt rendelkezésre bocsátó jogalany értékteremtésének szempontjából. Ehelyett az érték a jogalany azon képességével függ össze, hogy olyan sajátos és egyedi feltételek mellett teremtsen kapcsolatot a pénzügyi termékek vásárlói és értékesítői között, amelyek másképp nem valósulnának meg (például az ilyen interfészeken kívül, közvetlenül a felek között létrejött ügyletekkel összehasonlításban). A digitális interfészek említett jogalanyok általi rendelkezésre bocsátásából álló szolgáltatások túlmutatnak azoknak a pénzügyi eszközökkel végzett ügyleteknek az egyszerű megkönnyítésén, amelyek az interfész felhasználói között valósulnak meg. Az ezen irányelv hatályán kívül eső szabályozott szolgáltatások célja a pénzügyi ügyletek biztonságos lebonyolítását lehetővé tevő környezet biztosítása. Következésképpen az ilyen szolgáltatásokat nyújtó jogalany meghatározza a pénzügyi ügyletek lebonyolításának különleges feltételeit az olyan alapvető elemek garantálása érdekében, mint az ügyletek végrehajtásának minősége, a piaci átláthatóság szintje és a befektetők tisztességes kezelése. Végezetül az ilyen szolgáltatások alapvető és határozott célja a finanszírozás, a befektetések vagy a megtakarítások megkönnyítése.

A közösségi finanszírozási platformok tekintetében a befektetés- és hitelnyújtás-alapú közösségi finanszírozás nem tartozik az adó hatálya alá, mivel az ilyen szolgáltatások nyújtói a kereskedési helyszínekével és a rendszeres internalizálókéval megegyező szerepet töltenek be, és ennél fogva nem közvetítést jelent. Ugyanakkor a közösségi finanszírozási platformok által nyújtott olyan szolgáltatások, amelyek nem befektetés- és hitelnyújtás-alapúak, és közvetítésnek minősülnek (például az adományon és a viszonzáson alapuló közösségi finanszírozás), illetve az említett platformok által nyújtott, hirdetés elhelyezéséből álló szolgáltatások az irányelv hatálya alá tartoznak.

²¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/65/EU irányelve (2014. május 15.) a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 349. o.)

Mivel az adatok kereskedési helyszínek, rendszeres internalizálók és szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók általi továbbítása az előzőekben bemutatott szabályozott pénzügyi szolgáltatások nyújtására korlátozódik és ezek részét képezi, és az uniós jog ennek megfelelően szabályozza ezeket, az említett jogalanyok által nyújtott adattovábbítási szolgáltatások nem esnek a dsza hatálya alá, ahogy azt a 3. cikk (5) bekezdése előírja.

A 3. cikk (2) bekezdése egyértelműsíti, hogy a dsza-t a vállalkozásoknak az adó hatálya alá tartozó szolgáltatások nyújtásából származó – a hozzáadottérték-adó és más hasonló adók levonása utáni – teljes bruttó bevételeire vetik ki.

A 3. cikk (7) bekezdése egyértelműsíti, hogy azok a bevételek, amelyek a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő ugyanazon vállalatcsoporthoz tartozó jogalanyok közötti adóköteles szolgáltatásokból származnak, nem minősülnek adóköteles bevételeknek.

A 3. cikk (8) bekezdésének megfelelően, ha a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport egyik jogalánya adóköteles szolgáltatást nyújt egy harmadik fél számára, azonban a szolgáltatás ellenértékét a csoport egy másik jogalánya szedi be, úgy kell tekinteni, hogy az ellenértéket az adóköteles szolgáltatásokat nyújtó jogalany kapta meg. Ez a rendelkezés egy biztosíték, amely megakadályozza, hogy az adóköteles szolgáltatásokat nyújtó, az ilyen szolgáltatásokból származó bevételekhez azonban az ugyanazon csoporthoz tartozó másik jogalanyon keresztül hozzájutó jogalanyok kivonják magukat a dszára vonatkozó kötelezettség alól.

Adóalany (4. cikk)

A 4. cikk (1) bekezdésének értelmében az alábbi mindkét küszöbértéket túllépő jogalanyok a dsza megfizetésére köteles adóalanyoknak minősülnek:

- az adóalany által a pénzügyi kimutatással alátámasztható legutóbbi teljes pénzügyi évre vonatkozóan bejelentett összes világszintű bevétel meghaladja a 750 000 000 EUR-t, és
- az adóalany által az említett pénzügyi évben az EU-ban szerzett adóköteles összbevétel meghaladja az 50 000 000 EUR-t.

Az első küszöbérték (világszintű éves összbevétel) az adó alkalmazását a bizonyos méretet elérő vállalkozásokra korlátozza, amelyek erős piaci jelenlétüknél fogva viszonylag jobban tudnak profitálni a hálózati hatásokból és a nagymennyiségű adatok hasznosításából és ezért az üzleti modelljüket a felhasználói részvételre alapozzák. Az adó hatálya alá ezek az üzleti modellek esnek, mivel ezek a nyereség megadóztatásának helye és az értékteremtés helye közötti nagyobb eltéréseket eredményeznek. Az adóalanynak minősülő vállalkozások gazdasági képességét úgy kell értelmezni, hogy képesek nagy számú felhasználót vonzani, ami alapvető fontosságú az ilyen üzleti modellek életképességének szempontjából. Ráadásul a nagyobb vállalatok esetében nagyobb a kockázata annak, hogy élni tudnak az agresszív adótervezés lehetőségével. Ez az oka annak, hogy más uniós kezdeményezések, például a KÖTA is ezt a küszöbértéket javasolják. A szóban forgó küszöbérték célja továbbá, hogy jogbiztonságot teremtsen, valamint megkönnyítse és költségkímélőbbé tegye a vállalkozások és az adóhatóságok számára annak meghatározását, hogy egy jogalany dsza-köteles-e, különösen mivel egyes jogalanyok nem vezetnek külön nyilvántartást a szóban forgó adó hatálya alá eső tevékenységekből származó bevételeikről. A küszöbérték ezenkívül várhatóan segít kizárni azokat a kisvállalkozásokat és induló vállalkozásokat, amelyek esetében az új adó betartásával járó terhek hatása valószínűleg aránytalan lenne.

Ezzel szemben a második küszöbérték (éves adóköteles összbevétel az EU-ban) arra az esetre korlátozza az adó alkalmazását, ha uniós szinten jelentős a digitális lábnyom a dsza hatálya

alá tartozó bevételek tekintetében. A küszöbérték meghatározása uniós szinten történik, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni az Unión belül esetlegesen fennálló piacméretbeli különbségeket.

Ha a vállalkozás a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozik, akkor a 4. cikk (6) bekezdésének értelmében a küszöbértékeket a vállalatcsoport összbevételére kell alkalmazni.

Az előző két feltételnek eleget tevő vállalkozások adóalanynak minősülnek, függetlenül attól, hogy egy tagállamban vagy egy nem uniós joghatóság területén van a székhelyük. Az adóalany székhelyétől függően a dsza-fizetési kötelezettség például olyan helyzeteket teremthet, hogy egy nem uniós joghatóság területén székhellyel rendelkező adóalanynak egy tagállamban kell dszát fizetnie, egy tagállamban székhellyel rendelkező adóalanynak egy másik tagállamban kell digitális szolgáltatási adót fizetnie, vagy egy tagállamban székhellyel rendelkező adóalanynak ugyanabban a tagállamban kell dszát fizetnie.

Az adóztatás helye (5. cikk)

Az 5. cikk meghatározza, hogy a szóban forgó adó tekintetében a jogalanyok által termelt adóköteles bevételek mekkora arányát kell a tagállamban szerzett bevételnek tekinteni. A dsza hatályának alapját képező felhasználói értékteremtés fogalmával összhangban ez a rendelkezés meghatározza, hogy a dsza befizetésének abban a tagállamban vagy azokban a tagállamokban kell történnie, amelyben vagy amelyekben a felhasználók tartózkodnak.

Ez a megközelítés azt a logikát követi, hogy a vállalkozás digitális tevékenységének keretében a vállalkozás számára a felhasználói részvétel teremt értéket, amelyért a felhasználónak nem feltétlenül kell fizetnie (például hirdetések megtekintése egy digitális interfészen); vagy amelyért csak bizonyos felhasználóknak kell fizetniük (például többoldalú digitális interfészek, melyek esetében csak bizonyos felhasználóknak kell fizetniük az interfészhez való hozzáférésért, más felhasználók azonban szabad hozzáférést kapnak). Következésképpen a dsza szempontjából az a tagállam rendelkezik adóztatási joggal, amelyben a felhasználó tartózkodik, függetlenül attól, hogy a felhasználó hozzájárult-e pénzzel a vállalkozás bevételeinek növekedéséhez. Konkrét szabályok vonatkoznak annak meghatározására, hogy mely esetben kell úgy tekintetni, hogy egy felhasználó egy adott tagállamban tartózkodik.

Az adóköteles szolgáltatás nyújtásából származó adóköteles bevételeket ezen irányelv alkalmazásában akkor kell egy tagállamban egy adott adómegállapítási időszakban szerzett bevételként kezelni, ha az 5. cikk (2) bekezdésében meghatározott szabályok alapján megállapítható, hogy az említett szolgáltatást igénybe vevő felhasználó az adott adómegállapítási időszakban az adott tagállam területén tartózkodott, ezt pedig az adóköteles szolgáltatások minden típusára alkalmazni kell. Amennyiben az adóköteles szolgáltatást igénybe vevő felhasználók eltérő tagállamokban vagy nem uniós joghatóságok területén tartózkodnak, akkor a jogalanynak az említett szolgáltatás nyújtásából származó adóköteles bevételeit arányosan és az 5. cikk (3) bekezdésében az egyes adóköteles szolgáltatástípusokra vonatkozóan meghatározott elosztási kulcsok alapján osztják szét a tagállamok között. Ezeknek az elosztási kulcsoknak a meghatározásakor figyelembe vették az egyes adóköteles szolgáltatások jellegét, és különösen azt a szempontot, hogy a szolgáltatónál közvetlenül mihez köthető a bevétel keletkezése.

Az olyan adóköteles szolgáltatások esetében, amelyek hirdetések digitális interfészen való elhelyezéséből állnak, a tagállamra az adott adómegállapítási időszakban jutó bevételek arányának meghatározása annak alapján történik, hogy az adott tagállamban az adott adómegállapítási időszakban hány alkalommal jelent meg egy hirdetés a felhasználók eszközein.

A többoldalú digitális interfészek rendelkezésre bocsátásának esetében az adóköteles bevételek egy adott tagállamra eső részarányának meghatározása céljából különbséget kell tenni azon esetek között, amikor az interfész közvetlenül a felhasználók között megkönnyíti a kapcsolódó ügyleteket, és amikor nem. Azokban az esetekben, amikor megkönnyíti a kapcsolódó ügyleteket, az adott adómegállapítási időszakban elért adóköteles bevételek tagállamokhoz rendelése azoknak a felhasználóknak a száma alapján történik, akik az adott adómegállapítási időszakban az adott tagállamban egy készülék segítségével ilyen ügyleteket végrehajtottak. Ennek az az oka, hogy az interfészt rendelkezésre bocsátó jogalany általában ennek a műveletnek köszönhetően tesz szert bevételre. Az interfészt rendelkezésre bocsátó vállalkozás bevételeinek megadóztatására annak a tagállamnak van joga, amelyben a kapcsolódó ügyletet megkötő felhasználó található, függetlenül attól, hogy a felhasználó a kapcsolódó termék vagy szolgáltatás eladója vagy vevője, illetve nyújtója vagy igénybevevője. Ennek az az oka, hogy részvételükkel mindketten értéket teremtenek a többoldalú digitális interfész vonatkozásában, tekintettel arra, hogy az interfész célja a kereslet és a kínálat összekapcsolása. Ugyanakkor, ha a közvetítési szolgáltatás nem jár a kapcsolódó ügyletek megkönnyítésével, akkor a bevételek jellemzően azokból az időszakos befizetésekből származnak, amelyeket a felhasználók a digitális interfészen való regisztrációt vagy egy fiók megnyitását követően végeznek. Ennélfogva az adott adómegállapítási időszakra vonatkozóan egy tagállamhoz rendelt adóköteles bevételek meghatározása azoknak a felhasználóknak a száma alapján történik, akik az adott adómegállapítási időszakban rendelkeztek fiókkal, és ezt az adott tagállamban használt eszközzel nyitották az adott adóévben vagy korábban.

A felhasználókról gyűjtött adatok továbbításának tekintetében az adott adómegállapítási időszakban elért adóköteles bevételek tagállamokhoz rendelése azoknak a felhasználóknak a száma alapján történik, akikre vonatkozóan az adott adómegállapítási időszakban olyan adatokat továbbítottak, amelyek megszerzésére annak nyomán került sor, hogy ezek a felhasználók egy eszközt használtak az adott tagállamban.

Az 5. cikk (4) bekezdése tovább egyértelműsíti, hogy az adózás helyének meghatározásakor nem veszik figyelembe azt a helyet, ahonnan az adóköteles szolgáltatásokért fizettek. Azokban az esetekben, amikor egy többoldalú digitális interfész felhasználói között termékek vagy szolgáltatások közvetlen értékesítésére kerül sor, az ilyen kapcsolódó ügyletek lebonyolításának helyét szintén nem veszik figyelembe.

Az 5. cikk (5) bekezdésének rendelkezése alapján annak a tagállamnak a meghatározása, amelyben a felhasználó tartózkodik, a használt eszköz internetprotokoll-címére (IP-címére), illetve – amennyiben az pontosabb – a földrajzi helymeghatározás más módszerére történő hivatkozással történik. Az IP-cím a felhasználó tartózkodási helyének egyszerű és hatékony mutatója. Emellett, ha az adóalanynak a földrajzi helymeghatározás más módszerei alapján tudomása van arról, hogy a felhasználó nem az IP-cím által jelzett tagállamban tartózkodik, akkor az adózás helyének meghatározásakor támaszkodhat erre a földrajzi helymeghatározási módszerre.

Az adó kivetése, az adó kiszámítása és adókulcs (6–8. cikk)

A 6. cikk alapján az új adó kivetése egy adott tagállamban az adómegállapítási időszak alatt az adóalanynál az abban a tagállamban szerzett adóköteles bevételekkel arányosan történik.

A 7. cikk meghatározza a dsza kiszámításának szabályát.

A 8. cikk 3 %-os egységes uniós adókulcsot állapít meg.

Kötelezettségek (9–19. cikk)

A 9–19. cikkek meghatározzák a dsza-fizetésre köteles adóalanyokat érintő kötelezettségeket.

A 9. cikk egyértelműsíti, hogy az adóköteles szolgáltatásokat nyújtó adóalanyok kötelessége az adó megfizetése és a 3. fejezetben meghatározott kötelezettségek teljesítése. Kimondja továbbá, hogy a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport a csoporton belül kijelölhet egy jogalanyt, hogy a csoporton belüli minden egyes, dsza-fizetésre köteles adóalany nevében kifizesse a dszát és teljesítse a 3. fejezetben foglalt kötelezettségeket.

Az adóval kapcsolatos adminisztratív szempontok kezelése érdekében egy egyablakos leegyszerűsítő mechanizmust bocsátanak minden adóalany rendelkezésére. Az egyablakos mechanizmus működése azon az elgondoláson alapul, hogy az egy vagy több tagállamban dsza-fizetésre kötelezett adóalany számára egyetlen kapcsolattartó pontot kell rendelkezésre bocsátani (az azonosítót kiadó tagállam), amelyen keresztül az összes dsza-fizetési kötelezettségét teljesítheti (azonosítás, a dsza-bevallás benyújtása és befizetés). Az azonosítót kiadó tagállam felelős azért, hogy ezeket az információkat megossza azokkal az egyéb tagállamokkal, amelyekben a jogalany dsza-fizetésre köteles, valamint hogy az egyéb tagállamok nevében beszédett dszát átutalja számukra.

A 10. cikkben szereplő magyarázatnak megfelelően az „azonosítót kiadó tagállam” azt a tagállamot jelenti, amelyben az adóalany dsza-fizetésre köteles, kivéve ha egynél több tagállamban van ilyen kötelezettsége, mert ebben az esetben kiválaszthatja közülük az azonosítót kiadó tagállamot.

Az adó eltérő jellegéből adódóan az a tény, hogy egy adóalany a társasági adó vonatkozásában egy adott tagállamban adóilletőséggel rendelkezhet, a dsza szempontjából nem befolyásolja az azonosítót kiadó tagállam meghatározását. Ennek célja többek között, hogy ne rójon aránytalan adminisztratív terhet azokra a tagállamokra, amelyekben egy adóalany a társasági adó vonatkozásában adóilletőséggel rendelkezik, azonban amelyekben nem köteles dsza-fizetésre. Ennek megfelelően azok az adóalanyok, amelyek több tagállamban kötelesek dsza-fizetésre, az azonosítót kiadó tagállamban rendelkezésre álló egyablakos mechanizmuson keresztül a dszával kapcsolatos minden kötelezettségüknek eleget tehetnek, függetlenül attól, hogy a társasági adó szempontjából rendelkeznek-e adóügyi illetőséggel az adott tagállamban. Például egy adóalany, amely két tagállamban köteles dsza-fizetésre (az „A” tagállamban, ahol a társasági adó szempontjából adóilletőséggel rendelkezik, illetve a „B” tagállamban, ahol a társasági adó szempontjából nem rendelkezik adóilletőséggel), és amely azonosítót kiadó tagállamnak a „B” tagállamot választotta, a dsza-fizetéssel kapcsolatban fennálló kötelezettségének az „A” és a „B” tagállam vonatkozásában egyaránt eleget tehet az egyablakos mechanizmus segítségével.

A 10. cikk kötelezi az adóalanyokat, hogy egy önbevallási rendszeren keresztül értesítsék az azonosítót kiadó tagállamot arról, hogy dsza-fizetésre kötelesek az Unióban, valamint felsorolja a benyújtandó adatokat. Az adóalanyt a 11. cikknek megfelelően azonosító számmal látják el. Ha egy adóalany többé nem köteles dsza-fizetésre az Unióban, akkor erről a 12. cikk előírásai szerint tájékoztatnia kell az azonosítót kiadó tagállamot, amely a maga során törli az adóalanyt a nyilvántartásból. A 13. cikk tartalmazza az azonosítót kiadó tagállam esetleges megváltozására vonatkozó szabályokat.

Emellett az érintett adóalanyt a 14. cikk alapján dsza-bevallást kell benyújtania az azonosítót kiadó tagállamban, amelynek a 15. cikkben meghatározott információkat kell tartalmaznia. Ez azt jelenti, hogy az adóalanyt minden olyan tagállam esetében, amelyben az adott adómegállapítási időszakra vonatkozóan dsza-fizetésre köteles, be kell vallania az általa az adott tagállamban termelt adóköteles bevételek teljes összegét, valamint az adott

összeg után fizetendő dsza összegét. Az összes tagállamban fizetendő dsza teljes összegének, valamint a 4. cikk szerint alkalmazandó küszöbértékeknek a feltüntetése szintén kötelező.

A fizetési feltételeket a 16. cikk tartalmazza, ami előírja továbbá, hogy abban az esetben, ha az azonosítót kiadó tagállam a befizetett dsza összegét már átutalta az adófizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállamnak, akkor az esetleges adó-visszatérítés összegét utóbbi utalja vissza közvetlenül az adóalanynak. Az egyablakos rendszer működésében jelentkező ellentmondások elkerülése érdekében a 17. cikk a dsza-bevallás esetleges módosításait szabályozó rendelkezéseket tartalmaz. A 18. cikk a tagállamok által meghozandó könyvelési, nyilvántartási és csalás elleni intézkedésekre vonatkozik. Ez a rendelkezés egyértelműsíti továbbá, hogy az egyablakos rendszer és az azonosítót kiadó tagállam megléte nem változtat azon a tényen, hogy az adóalany a dszával közvetlenül azoknak a tagállamoknak tartozik, amelyekben annak megfizetésére köteles, továbbá ezeknek a tagállamoknak joguk van ahhoz, hogy az érintett adóalannal szemben közvetlenül érvényesítsék a dsza-fizetési kötelezettség teljesítését, valamint adóellenőrzéseket végezzenek és ellenőrzési intézkedéseket hozzanak.

A 19. cikk előírja, hogy minden tagállamnak ki kell jelölnie a dszához kapcsolódó adminisztratív kötelezettségek kezeléséért és a 4. fejezetben meghatározott adminisztratív együttműködési követelmények teljesítéséért felelős illetékes hatóságot.

A kötelezettségekre vonatkozó adminisztratív együttműködés (20–23. cikk)

A 20–23. cikkeken szereplő rendelkezések szabályozzák azokat az információcseréket, amelyekre a tagállamok között a következők vonatkozásában van szükség: az adóalanyok azonosítása és a dsza-bevallások benyújtása, valamint a dszából származó befizetett összegek átutalása az azonosítót kibocsátó tagállam által az egyéb olyan tagállamoknak, ahol az adóalany dsza-fizetésre köteles.

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE**az egyes digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételek után fizetendő digitális szolgáltatási adó közös rendszeréről**

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 113. cikkére,
 tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,
 a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,
 tekintettel az Európai Parlament véleményére¹,
 tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére²,
 különleges jogalkotási eljárás keretében,
 mivel:

- (1) A világgazdaság viharos gyorsasággal digitalizálódik, és ennek eredményeképpen az üzleti tevékenység új formái jelennek meg. A digitális vállalkozásokat meghatározza, hogy működésük szorosan kötődik az internethez. A digitális üzleti modellek szempontjából nagy jelentősége van a tevékenységek távolról, korlátozott fizikai jelenléttel vagy fizikai jelenlét nélkül történő végzésének, a végfelhasználók értékteremtéshez való hozzájárulásának, valamint az immateriális eszközöknek.
- (2) A jelenlegi társasági adózási szabályokat nagyrészt a XX. században dolgozták ki a hagyományos vállalkozásokhoz igazodva. Alapjukat az az elgondolás képezi, hogy az adóztatásnak az értékteremtés helyén kell történnie. A jelenlegi szabályoknak a digitális gazdaságra való alkalmazása azonban a nyereség megadóztatásának helye és az értékteremtés helye közötti eltéréshez vezetett, különösen a felhasználói részvételtől erősen függő üzleti modellek esetében. Ezért nyilvánvalóvá vált, hogy a jelenlegi társasági adózási szabályok nem megfelelőek a digitális gazdaságból származó nyereség megadóztatása szempontjából, ezért felül kell vizsgálni őket.
- (3) Ez a felülvizsgálat a digitális egységes piac³ lényeges részét képezi, tekintettel arra, hogy a digitális egységes piac szempontjából korszerű és megbízható adózási keretre van szükség ahhoz, hogy a digitális gazdaságban ösztönözni lehessen az innovációt, kezelni lehessen a piac széttöredezettségét és lehetővé lehessen tenni valamennyi szereplő számára, hogy tisztességes és kiegyensúlyozott feltételek mellett saját javára fordíthassa az új piaci dinamikát.

¹ HL C... , , .o.

² HL C... , , .o.

³ A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának – Európai digitális egységes piaci stratégia (COM(2015) 192 final, 2015.5.6.).

- (4) A Bizottság 2017. szeptember 21-én elfogadott „Méltányos és hatékony adórendszer kialakítása az Unióban a digitális egységes piac megvalósítása érdekében” című közleményében⁴ meghatározta, milyen kihívásokat jelent a digitális gazdaság a hatályos adózási szabályok szempontjából, és kötelezettséget vállalt a rendelkezésre álló szakpolitikai lehetőségek elemzésére. Az ECOFIN Tanács 2017. december 5-i következtetéseiben⁵ felkérte a Bizottságot, hogy fogadjon el javaslatokat a digitális gazdaság által termelt nyereség megadóztatásával kapcsolatos kihívások kezelése érdekében, ugyanakkor nyugtázta, hogy számos tagállam érdeklődést mutat az Unióban folytatott digitális tevékenységekből származó bevételeken alapuló olyan ideiglenes intézkedések iránt, amelyek a tagállamok által megkötött, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmények hatályán kívül maradnának.
- (5) Mivel a digitális gazdaság megadóztatásának problémája globális jellegű, az ideális megközelítés egy többoldalú nemzetközi megoldás megtalálása lenne. Ezért a Bizottság aktívan részt vesz a nemzetközi szintű tárgyalásokban. Az OECD keretében jelenleg folyik az ezzel kapcsolatos munka. Ugyanakkor nemzetközi szinten kihívást jelent előrelépni. Ezért intézkedések kerülnek elfogadásra a társasági adózás szabályainak uniós szinten való kiigazítása⁶ és a nem uniós joghatóságokkal kötött megállapodások ösztönzése⁷ érdekében, hogy a társasági adózási keretet hozzá lehessen igazítani az új digitális üzleti modellekhez.
- (6) A megoldás megszületéséig – amelynek elfogadása és végrehajtása időbe telhet – a tagállamokra nyomás nehezedik, hogy intézkedést hozzanak e területen, tekintettel annak kockázatára, hogy társasági adóalapjuk időközben jelentősen romlik. A tagállamok által egyénileg hozott és nem összehangolt intézkedések az egységes piac széttöredezettséget és a verseny torzulását okozhatják, akadályozhatják az új digitális megoldások kifejlesztését és visszafoghatják az Unió egészének versenyképességét. Ezért egy olyan átmeneti megoldásra irányuló összehangolt megközelítés elfogadására van szükség, amely az átfogó megoldás megszületéséig célzott módon kezeli a problémát.
- (7) A szóban forgó átmeneti megoldásnak meg kell határoznia az egyes jogalanyoknak a bizonyos digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételei után fizetendő digitális szolgáltatási adó (a továbbiakban: „dsza”) közös rendszerét. Könnyen végrehajtható intézkedésnek kell lennie, amely a digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételeket célozza abban az esetben, amikor a felhasználók jelentős mértékben hozzájárulnak az értékteremtés folyamatához. Ez a tényező (a felhasználó általi értékteremtés) szolgál alapul a társasági adózásra vonatkozó szabályokkal kapcsolatos fellépéshez is, ahogy az az (5) preambulumbekkezdésben szerepel.
- (8) Meg kell határozni a dsza alábbi elemeit: az adóköteles bevételek (mit kell megadóztatni), az adóalany (kit kell megadóztatni), az adózás helye (az adóköteles bevételek mekkora aránya rendelkezhet egy tagállamhoz, és mikor keletkeztek ezek a

⁴ A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak – Méltányos és hatékony adórendszer kialakítása az Unióban a digitális egységes piac megvalósítása érdekében (COM 2017 547 final, 2017.9.21.).

⁵ A Tanács következtetése a digitális gazdaságban megtermelt profit megadóztatásával kapcsolatos kihívások kezeléséről (2017. december 5.) (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Javaslat – A Tanács irányelve a jelentős digitális jelenlétre kivetendő társasági adóra vonatkozó szabályok megállapításáról (COM(2018) 147 final).

⁷ A Bizottság ajánlása a jelentős digitális jelenlétre kivetendő társasági adóról (C(2018) 1650 final).

bevételek), az adók kivetése, az adó kiszámítása, adókulcs és a kapcsolódó kötelezettségek, beleértve az egyablakos adóbehajtási mechanizmust.

- (9) A dszát csak a bizonyos digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételekre indokolt alkalmazni. Azok a digitális szolgáltatások tartoznak ide, amelyek nagy részben a felhasználó általi értékteremtéstől függenek, valamint a nyereség adóztatásának helye és a felhasználók tartózkodási helye közötti eltérés problematikája jellemzően súlyosabb. Az adót a felhasználói input feldolgozásából származó bevételekre, nem pedig magára a felhasználói részvételre kell kivetni.
- (10) Az adó hatálya alá az alábbi szolgáltatások nyújtásából származó bevételeknek kell tartozniuk: i. digitális interfészen hirdetés elhelyezése a szóban forgó interfész felhasználóit célzó hirdetés céljára;; ii. olyan többoldali digitális interfészek felhasználók számára történő rendelkezésre bocsátása – más kifejezéssel „közvetítési szolgáltatások” –, amelyek lehetővé teszik a felhasználó számára, hogy megtaláljanak más felhasználókat és kapcsolatba lépjenek velük, valamint amelyek megkönnyítik a kapcsolódó termékek és szolgáltatások felhasználók közötti közvetlen értékesítését, illetve nyújtását; valamint iii. a digitális interfészek felhasználóinak tevékenységéből származó, e felhasználókról gyűjtött adatok továbbítása. Amennyiben az említett szolgáltatások nyújtásából nem származik bevétel, nem keletkezik dsza-fizetési kötelezettség sem. Az említett szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok nem közvetlenül az ilyen szolgáltatásokból származó bevételei szintén kívül esnek az adó hatályán.
- (11) A digitális interfészen egy ügyfélnek az adott interfész felhasználóit célzó hirdetésének elhelyezéséből álló szolgáltatásokat nem a hirdetésnek a felhasználók eszközén való elhelyezésére használt digitális interfész tulajdonosa alapján, hanem a hirdetésnek az interfészen való megjelenését lehetővé tévő jogalany alapján indokolt meghatározni. Ennek az az oka, hogy az ügyfelek hirdetéseit egy digitális interfészen elhelyező vállalkozások számára az értékteremtés a felhasználói forgalomhoz és a hirdetés szempontjából jellemzően figyelembe vett felhasználói adatokhoz kapcsolódik, függetlenül attól, hogy az interfészt a vállalkozás birtokolja vagy egy harmadik fél tulajdonában áll, amely bérbe adja a hirdetés elhelyezésére szolgáló digitális felületet. Egyértelműsíteni kell azonban, hogy abban az esetben, ha a hirdetési szolgáltatást nyújtó vállalkozás és a digitális interfész tulajdonosa nem azonos, akkor nem tekinthető úgy, hogy a digitális interfész tulajdonosa a dsza hatálya alá eső adóköteles szolgáltatást nyújtott. Erre az esetleges áttételes hatások és a kettős adóztatás elkerülése érdekében van szükség.
- (12) A többoldali digitális interfészek által nyújtott szolgáltatásokat az alapján kell meghatározni, hogy lehetővé teszik-e a felhasználók számára más felhasználók megtalálását és a velük való interakciót. A többoldali digitális interfészeket az alapján lehet megkülönböztetni, hogy lehetővé teszik a felhasználói interakciót, amelyre nem kerülhetne sor a felhasználókat összekötő interfész nélkül (másképpen fogalmazva az interfész teszi lehetővé a felhasználók számára, hogy kapcsolatba léphessenek más felhasználókkal). Az általában kommunikációs vagy pénzforgalmi szolgáltatásnak nevezett szolgáltatások némelyike – például az azonnali üzenetküldési szolgáltatások, az e-mail szolgáltatások vagy az elektronikus fizetési szolgáltatások – olyan szolgáltatásoknak is tekinthetők, amelyek egy digitális interfészen keresztül megkönnyítik a felhasználók közötti interakciót, de ezekben az esetekben a felhasználók általában csak akkor tudnak kapcsolatba lépni egymással, ha más módon előzőleg már kapcsolatba kerültek. A kommunikációs vagy pénzforgalmi szolgáltatások nyújtásából származó bevételeknek ezért az adó hatályán kívül kell esniük, mivel ezek nyújtói nem piactérként működnek, hanem inkább olyan támogató

szoftvereket vagy más információtechnológiai eszközöket állítanak elő, amelyek lehetővé teszik a fogyasztók számára, hogy kapcsolatba lépjenek olyan más személyekkel, akikkel legtöbbször már kapcsolatban állnak.

- (13) Az olyan többoldalú digitális interfészek esetében, amelyek az említett interfész felhasználói között megkönnyítik a kapcsolódó termékek vagy szolgáltatások közvetlen értékesítését, indokolt úgy rendelkezni, hogy a kapcsolódó ügyletek és a felhasználók ilyen ügyletekből származó bevétele ne tartozzon az adó hatálya alá. Amennyiben a szolgáltató nem végez közvetítési tevékenységet, a termékforgalmazó vagy a szolgáltató weboldalán keresztül az interneten megrendelt termékek vagy szolgáltatások értékesítéséből álló kiskereskedelmi tevékenységekből származó bevételeknek szintén indokolt a dsza hatályán kívül esnie, mivel a kiskereskedő számára az értékkeremtés az értékesített termékekhez vagy szolgáltatásokhoz kapcsolódik, a digitális interfész pedig egyszerűen kommunikációs célokat szolgál. Azt, hogy a szolgáltató az interneten saját maga értékesít termékeket vagy szolgáltatásokat, vagy közvetítési szolgáltatásokat nyújt, az érintett felek közötti megállapodások alapján az ügylet jogi és gazdasági tartalmának figyelembevételével kell meghatározni. Például egy olyan digitális interfész szolgáltatója esetében, amelyen keresztül harmadik féltől származó árukat bocsátanak rendelkezésre, tekinthető úgy, hogy közvetítési szolgáltatás nyújtása (azaz többoldalú digitális interfész rendelkezésre bocsátása) történik, amennyiben a vállalt készletkockázat nem jelentős, vagy ha a szóban forgó áruk árát ténylegesen a harmadik fél határozza meg.
- (14) Azokat a szolgáltatásokat, amelyek keretében egy jogalany digitális interfészen keresztül digitális tartalmat bocsát rendelkezésre, ki kell zárni az adó hatálya alól, függetlenül attól, hogy a szóban forgó digitális tartalom e jogalany tulajdonát képezi, vagy arra vonatkozóan terjesztési joggal rendelkezik. Annak ellenére, hogy a szóban forgó digitális tartalom címzettjei között bizonyos fokú interakció megvalósulhat, és ezáltal az ilyen szolgáltatások nyújtója többoldalú digitális interfész rendelkezésre bocsátójának minősülhet, kevésbé egyértelmű, hogy a felhasználó központi szerepet játszik a digitális tartalmat szolgáltató vállalkozás értékkeremtése szempontjából. Ehelyett az értékkeremtés szempontjából a középpontban maga a jogalany által elérhetővé tett digitális tartalom áll. Ezért az ilyen szolgáltatásokból származó bevételeknek az adó hatályán kívül kell esniük.
- (15) A digitális tartalmat digitális formában rendelkezésre bocsátott és magától a digitális interfészt alkotó adatoktól eltérő adatként – például számítógépes program, alkalmazás, játék, zene, videó vagy szöveg – kell meghatározni, függetlenül attól, hogy ezeknek az adatoknak az elérése letöltés vagy közvetítés útján történik. Erre a felhasználók által megvásárolt digitális tartalmak különböző formáinak lefedése érdekében van szükség, ami azonban nem változtat azon a tényen, hogy a felhasználó szemszögéből az egyetlen és elsődleges célt a digitális tartalom megvásárlása jelenti.
- (16) A (14) preambulumbekzdésben leírt szolgáltatásokat meg kell különböztetni az olyan többoldalú digitális interfészek rendelkezésre bocsátásából álló szolgáltatástól, amelyeken keresztül a felhasználók digitális tartalmat tölthetnek fel és oszthatnak meg egyéb felhasználókkal, vagy az olyan interfészek rendelkezésre bocsátásától, amelyek a felhasználók között megkönnyítik a kapcsolódó digitális tartalmak közvetlen szolgáltatását. Az utóbbi szolgáltatások – a kapcsolódó ügyletek jellegétől függetlenül – közvetítési szolgáltatásoknak minősülnek, következésképpen a dsza hatálya alá kell esniük.

- (17) A felhasználókról gyűjtött adatok továbbításából álló adóköteles szolgáltatások csak azokra az adatokra terjedhetnek ki, amelyek a felhasználók digitális interfészeken végzett tevékenységéből származnak, azokra viszont nem, amelyeket szenzorok vagy egyéb eszközök állítanak elő, és amelyek gyűjtése digitális úton történik. Ennek az oka, hogy a dsza hatálya alá azoknak a szolgáltatásoknak kell tartozniuk, amelyek a digitális interfészeket pénzzé tehető felhasználói input szerzésére használják, nem pedig azoknak a szolgáltatásoknak, amelyek az interfészeket csupán a más módon előállított adatok továbbítására használják. Következésképpen a dsza nem lehet a vállalkozások adatgyűjtési tevékenységére vagy a gyűjtött adatok vállalkozáson belüli célokból való felhasználására, illetve a vállalkozások által gyűjtött adatok egyéb felekkel való ingyenes megosztására kivetett adó. A dszának azokra a bevételekre kell kiterjednie, amelyek egy konkrétan meghatározott tevékenységből (a felhasználók digitális interfészeken folytatott tevékenységeből) származó adatok továbbításából származnak.
- (18) A 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv I. melléklete A. pontjának (1)–(9) alpontjaiban⁸ szabályozott, és az említett irányelvben meghatározott kereskedési helyszínek vagy rendszeres internalizálók, illetve szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók által nyújtott szolgáltatások nem eshetnek a dsza hatálya alá. Emellett a hitelnyújtás megkönnyítéséből álló, szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók által nyújtott szolgáltatások szintén nem tartozhatnak a dsza hatálya alá. A szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók azokat a szolgáltatókat jelentik, amelyekre a közösségi finanszírozási szolgáltatások szabályozása tekintetében az EUMSZ 114. cikke alapján elfogadott bármely jövőbeli uniós szabály vonatkozik.
- (19) Azok a többoldalú digitális interfészek, amelyek lehetővé teszik a felhasználók számára, hogy például a korábban említett jogalanyok által rendelkezésre bocsátott kereskedelmi végrehajtási szolgáltatásokban, befektetési szolgáltatásokban vagy befektetési kutatási szolgáltatásokban részesüljenek vagy tudomást szerezzenek ezek létezéséről, gyakran felhasználói részvételt igényelnek. Ugyanakkor a felhasználó nem játszik központi szerepet a digitális interfészt rendelkezésre bocsátó jogalany értékteremtésének szempontjából. Ehelyett az érték a jogalany azon képességével függ össze, hogy olyan sajátos és egyedi feltételek mellett teremtsen kapcsolatot a pénzügyi termékek vásárlói és értékesítői között, amelyek másképp nem valósulnának meg (például az ilyen interfészeken kívül, közvetlenül a felek között létrejött ügyletekkel összehasonlításban). A digitális interfészek említett jogalanyok általi rendelkezésre bocsátásából álló szolgáltatások túlmutatnak azoknak a pénzügyi eszközökkel végzett ügyleteknek az egyszerű megkönnyítésén, amelyek az interfész felhasználói között valósulnak meg. Különösképpen, az ezen irányelv hatályán kívül eső szabályozott szolgáltatások célja a pénzügyi ügyletek lebonyolítását lehetővé tevő biztonságos környezet biztosítása. Következésképpen az ilyen szolgáltatásokat nyújtó jogalany meghatározza a pénzügyi ügyletek lebonyolításának különleges feltételeit az olyan alapvető elemek garantálása érdekében, mint az ügyletek végrehajtásának minősége, a piaci átláthatóság szintje és a befektetők tisztességes kezelése. Végezetül ezeknek a szolgáltatásoknak az az alapvető és jellegzetes célja, hogy megkönnyítse a finanszírozást, a befektetéseket vagy a megtakarításokat.

⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/65/EU irányelve (2014. május 15.) a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 349. o.)

- (20) Indokolt, hogy a közösségi finanszírozási platformok tekintetében a befektetés- és hitelnyújtás-alapú közösségi finanszírozás ne tartozzon az adó hatálya alá, mivel az ilyen szolgáltatások nyújtói a kereskedési helyszínekével és a rendszeres internalizálókéval megegyező szerepet töltenek be, és ennél fogva nem közvetítést jelent. Ugyanakkor célszerű, hogy a közösségi finanszírozási platformok által nyújtott olyan szolgáltatások, amelyek nem befektetés- és hitelnyújtás-alapúak, és közvetítésnek minősülnek (például az adományon és a viszonzáson alapuló közösségi finanszírozás), illetve az említett platformok által nyújtott, hirdetés elhelyezéséből álló szolgáltatások az irányelv hatálya alá tartozzanak.
- (21) Mivel az adatok kereskedési helyszínek, rendszeres internalizálók és szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltatók általi továbbítása az előzőekben bemutatott szabályozott pénzügyi szolgáltatások nyújtására korlátozódik és ezek részét képezi, és azt az uniós jog ennek megfelelően szabályozza, indokolt, hogy a szóban forgó jogalanyok által nyújtott adattovábbítási szolgáltatások ne essenek a dsza hatálya alá.
- (22) A dsza alkalmazásában csak bizonyos jogalanyok minősülhetnek adóalanynak, és függetlenül attól, hogy valamely tagállamban vagy nem uniós joghatóság területén rendelkeznek-e székhellyel. Egy jogalany csak akkor minősülhet adóalanynak, ha az alábbi két feltételnek egyaránt eleget tesz: i. az adóalany által a pénzügyi kimutatással alátámasztható legutóbbi teljes pénzügyi évre vonatkozóan bejelentett összes világszintű bevétel meghaladja a 750 000 000 EUR-t; és ii. az adóalany által az említett pénzügyi év folyamán az EU-ban szerzett adóköteles összbevétel meghaladja az 50 000 000 EUR-t.
- (23) Az első küszöb (világszintű éves összbevétel) a dsza alkalmazását olyan, bizonyos nagyságú társaságokra hivatott korlátozni, amelyek elsősorban képesek olyan digitális szolgáltatások nyújtására, amelyek tekintetében a felhasználói hozzájárulás alapvető szerepet játszik, és amelyek jelentős mértékben támaszkodnak a széles körű felhasználói hálózatokra, a nagy volumenű felhasználói forgalomra és az erős piaci pozíció kiaknázására. Az ilyen üzleti modellek – amelyek esetében a bevételszerzés a felhasználó általi értékteremtéstől függ, és csak bizonyos méretű vállalatok esetében életképesek – azok, amelyek esetében nagyobb az eltérés a nyereség adóztatásának helye és az értékteremtés helye között. Ráadásul a nagyobb vállalatok esetében nagyobb a kockázata annak, hogy élni tudnak az agresszív adótervezés lehetőségével. Ez az oka annak, hogy más uniós kezdeményezések is ugyanezt a küszöböt javasolták⁹. Egy ilyen küszöbérték továbbá a jogbiztonság megteremtésére szolgál, mivel megkönnyíti és költségkímélőbbé teszi a vállalkozások és az adóhatóságok számára annak meghatározását, hogy egy jogalany dsza-köteles-e. A küszöbérték ezenkívül kizárja azokat a kisvállalkozásokat és induló vállalkozásokat, amelyek esetében az új adó betartásával járó terhek hatása valószínűleg aránytalan lenne.
- (24) A második küszöbérték (éves adóköteles összbevétel az EU-ban) az adó alkalmazását azokra az esetekre hivatott korlátozni, amikor uniós szinten jelentős a digitális lábnyom a dsza hatálya alá tartozó bevételtípusok tekintetében. Ezt a küszöbértéket indokolt uniós szinten meghatározni, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni az EU-n belül esetlegesen fennálló piacméretbeli különbségeket.
- (25) A hatályos jogi keretnek való megfelelés érdekében a valamely tagállamban adóalanynak minősülő és adókötelesnek tekintett bevételt szerző jogalanyoknak az adott

⁹ Lásd a közös összevont társaságiadó-alapról (KÖTA) szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslat (COM(2016) 683 final) 2. cikkét.

tagállamban dszát kell fizetnie, függetlenül attól, hogy az adott jogalany székhelye az adott tagállamban, egy másik tagállamban vagy egy nem uniós joghatóság területén található.

- (26) Külön szabályokat kell megállapítani a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozó jogalanyok tekintetében. Az új adó hatálya alól ki kell zárni a jogalanyok a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő ugyanazon vállalatcsoporthoz tartozó egyéb jogalanyok részére történő értékesítésekből származó bevételeit. Annak meghatározása céljából, hogy valamely jogalany túllépi-e az alkalmazandó küszöbértékeket, és ezáltal adóalanynak minősül-e, a küszöbértékeket az összevont alapon kezelendő vállalatcsoport teljes bevétele tekintetében indokolt alkalmazni.
- (27) A kettős adóztatás lehetséges eseteinek enyhítése érdekében, amennyiben ugyanazon bevételek után társasági adó és dsza is fizetendő, a tagállamoknak lehetővé kell tenniük a vállalkozások számára, hogy a területükön a társaságiadó-alapból költségként levonják a kifizetett dszát, függetlenül attól, hogy a két adó megfizetésére ugyanabban a tagállamban vagy eltérő tagállamokban kerül-e sor.
- (28) Akkor tekinthető úgy, hogy a jogalany az adóköteles bevételeit egy adott adómegállapítási időszakban egy adott tagállamban szerezte, ha a jogalany által nyújtott adóköteles szolgáltatást igénybe vevő felhasználók az adott tagállamban tartózkodnak. Annak meghatározása, hogy egy felhasználó egy adott adómegállapítási időszakban egy adott tagállamban tartózkodik-e, az egyes adóköteles szolgáltatásokra megállapított szabályok alapján, illetve annak a helynek a figyelembe vételével történik, ahol a felhasználó az eszközt használta.
- (29) Ha az adóköteles szolgáltatást igénybe vevő felhasználók különböző tagállamokban vagy nem uniós joghatóságok területén tartózkodnak, akkor a szolgáltatás nyújtásából származó adóköteles bevételeket bizonyos meghatározott elosztási kulcsok szerint arányosan kell felosztani az egyes tagállamok között. Ezeknek az elosztási kulcsoknak a meghatározásakor figyelembe kell venni az egyes adóköteles szolgáltatások jellegét, valamint azokat a sajátos elemeket, amelyek a szolgáltató számára kiváltják a bevételek szerzését.
- (30) A hirdetések digitális interfészen való elhelyezéséből álló adóköteles szolgáltatások esetében a tagállamra az adott adómegállapítási időszakban jutó adóköteles bevételek arányának meghatározása annak alapján történik, hogy az adott tagállamban az adott adómegállapítási időszakban hány alkalommal jelent meg egy hirdetés a felhasználók eszközein.
- (31) A többoldalú digitális interfészek rendelkezésre bocsátásának esetében az adóköteles bevételek egy adott tagállamra eső részarányának meghatározása céljából indokolt különbséget tenni azon esetek között, amikor az interfész közvetlenül a felhasználók között megkönnyíti a kapcsolódó ügyleteket, és amikor nem. Azokban az esetekben, amikor megkönnyíti a kapcsolódó ügyleteket, az adott adómegállapítási időszakban elért adóköteles bevételek tagállamokhoz rendelése azoknak a felhasználóknak a száma alapján kell, hogy történjen, akik az adott adómegállapítási időszakban az adott tagállamban egy készülék segítségével ilyen ügyleteket végrehajtottak. Ennek az az oka, hogy az interfészt rendelkezésre bocsátó vállalkozás általában ennek a műveletnek köszönhetően tesz szert bevételre. Indokolt, hogy az interfészt rendelkezésre bocsátó vállalkozás bevételeinek megadóztatására annak a tagállamnak legyen joga, amelyben a kapcsolódó ügyletet megkötő felhasználó található, függetlenül attól, hogy a felhasználó a kapcsolódó termék vagy szolgáltatás eladója

vagy vevője, illetve nyújtója vagy igénybevevője. Ennek az az oka, hogy részvételükkel mindketten értéket teremtenek a többoldalú digitális interfész vonatkozásában, tekintettel arra, hogy az interfész célja a kereslet és a kínálat összekapcsolása. Ugyanakkor, ha a közvetítési szolgáltatás nem könnyíti meg a kapcsolódó ügyleteket, akkor a bevételek jellemzően azokból az időszakos befizetésekből származnak, amelyeket a felhasználók a digitális interfészen való regisztrációt vagy egy fiók megnyitását követően teljesítenek. Ennélfogva az adott adómegállapítási időszakra vonatkozóan egy tagállamhoz rendelt adóköteles bevételek meghatározása azoknak a felhasználóknak a száma alapján történik, akik az adott adómegállapítási időszakban rendelkeztek fiókkal, és ezt az adott tagállamban használt eszközzel nyitották az adott adóévben vagy korábban.

- (32) A felhasználókról gyűjtött adatok továbbításának tekintetében az adott adómegállapítási időszakban elért adóköteles bevételek tagállamokhoz rendelése azoknak a felhasználóknak a száma alapján történik, akikre vonatkozóan az adott adómegállapítási időszakban olyan adatokat továbbítottak, amelyek megszerzésére annak nyomán került sor, hogy ezek a felhasználók egy eszközt használtak az adott tagállamban.
- (33) Annak a helynek az azonosítására, ahol a felhasználó eszközt használt, és amely ezért az adóztatás helye, a felhasználók eszközeinek internetprotokoll-címe (IP-címe), illetve – amennyiben az pontosabb – a földrajzi helymeghatározás egyéb eszközeinek használata révén van lehetőség. Az adóztatás helyének meghatározásakor nem szabad figyelembe venni, hogy a felhasználók pénzben hozzájárultak-e a bevétel keletkezéséhez, azt a helyet, ahonnan a dsza-fizetési kötelezettség alapjául szolgáló értékesítésekért a kifizetés megtörtént, vagy azt a helyet, ahol egy többoldalú digitális interfészen keresztül a kapcsolódó termékek vagy szolgáltatások lehetséges értékesítése történt.
- (34) A személyes adatok dszával összefüggésben történő feldolgozását az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelettel¹⁰ összhangban kell végezni, beleértve az IP-címekkel vagy a földrajzi helymeghatározás egyéb eszközeivel kapcsolatban szükséges személyesadat-feldolgozást is. Figyelmet kell fordítani különösen arra, hogy megfelelő technikai és szervezési intézkedések álljanak rendelkezésre az adatfeldolgozási tevékenységek jogszerűségére és biztonságára, a tájékoztatásra és az érintettek jogaira vonatkozó szabályok betartása érdekében. Amennyiben lehetséges, a személyes adatokat anonimizálni kell.
- (35) Az adóköteles bevételnek az adóalany által – a hozzáadottérték-adó és más hasonló adók levonása után – elért teljes bruttó bevételnek kell lennie. Úgy kell tekinteni, hogy az adóalany az adóköteles bevételeket az esedékesség időpontjában megkapta, függetlenül attól, hogy az összegek kifizetése ténylegesen megtörtént-e. A dsza kivetését egy adott tagállamban az abban a tagállamban az adómegállapítási időszak alatt az adóalany által szerzett adóköteles bevételekkel arányosan kell végezni, kiszámításához pedig a dsza-kulcsot kell alkalmazni erre az arányos összegre. Az egységes piacon belüli torzulások elkerülése érdekében az egész Unió területén egységes dsza-kulcs alkalmazására van szükség. A dsza-kulcsot 3 %-ban célszerű

¹⁰ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).

megállapítani, mivel ez megfelelő egyensúlyt teremt az adóbevételek és a dsza bevezetésének nyomán a különböző haszonkulcsokat alkalmazó vállalkozásokat érő eltérő hatások között.

- (36) Az adóköteles szolgáltatásokat nyújtó adóalanyok számára kötelezővé kell tenni a dsza-fizetést, valamint adminisztratív kötelezettségek teljesítését. Az egy vagy több tagállamban dsza-fizetési kötelezettség hatálya alá tartozó adóalanyok számára egyablakos ügyintézés formájában egy, az egyszerűsítést szolgáló mechanizmust kell létrehozni annak érdekében, hogy a dszával összefüggő valamennyi kötelezettségüket egyszerre teljesíthessék (azonosítás, az adóbevallás benyújtása és adófizetés). Indokolt előírni, hogy a kötelezettségek teljesítésének ugyanazon tagállamban (azonosítót kiadó tagállam) kell történnie, és ennek a tagállamnak a feladata, hogy összegyűjtse a dsza-fizetési kötelezettség helye szerinti többi tagállam nevében a dszával kapcsolatos információkat és befizetéseket, majd ezeket az információkat és beszedett összegeket megossza az érintett többi tagállammal. Ez a mechanizmus nem változtat azon a tényen, hogy az adóalany a dszával közvetlenül azoknak a tagállamoknak tartozik, amelyekben annak megfizetésére köteles. Ennek megfelelően minden dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállam számára jogot kell biztosítani arra, hogy az érintett adóalannal szemben közvetlenül érvényesítse a dsza-fizetési kötelezettség teljesítését, valamint adóellenőrzéseket végezzen és az adott adóalany dsza-kötelezettségének megvizsgálását célzó ellenőrzési intézkedéseket hozzon. Ezekre az érvényesítési és ellenőrzési intézkedésekre azoknak a tagállamoknak a szabályai és eljárásai szerint kerül sor, amelyben a jogalany dsza-fizetésre köteles.
- (37) Indokolt előírni, hogy a tagállamok képesek legyenek számviteli, nyilvántartási vagy egyéb kötelezettségeket előírni annak biztosítása céljából, hogy a fizetendő dsza ténylegesen befizetésre kerüljön, továbbá egyéb intézkedéseket az adócsalás, az adóikerülés és a adóvisszaélések megelőzése céljából.
- (38) Annak érdekében, hogy az egyablakos ügyintézési rendszer működéséhez szükséges adminisztratív kötelezettségek és a tagállamok közötti információcsere tekintetében ezen irányelv végrehajtása keretében egységes feltételek érvényesüljenek, a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni. A Bizottság számára továbbá lehetővé kell tenni, hogy közös szabályokat javasoljon a tagállamok által meghatározandó számviteli, nyilvántartási vagy egyéb kötelezettségekre vonatkozóan. Ezeket a hatásköröket az Európai Parlament és a Tanács (EU) 182/2011 rendeletével¹¹ összhangban kell gyakorolni.
- (39) A tagállamoknak szükség esetén alkalmazniuk kell az adóügyi közigazgatási együttműködés tekintetében elfogadott uniós rendelkezéseket, például a 2011/16/EU¹² és a 2010/24/EU¹³ tanácsi irányelvet, vagy más, nemzetközi szinten rendelkezésre álló intézkedéseket, mint például az adóügyekben történő kölcsönös adminisztratív segítségnyújtásról szóló többoldalú egyezményt, az OECD-modellegyezmény 26.

¹¹ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

¹² A Tanács 2011/16/EU irányelve (2011. február 15.) az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről és a 77/799/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 64., 2011.3.11., 1. o.).

¹³ A Tanács 2010/24/EU irányelve (2010. március 16.) az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról (HL L 84., 2010.3.31., 1. o.).

cikkét, valamint az adóügyekkel kapcsolatos információcseréről szóló OECD-modellegyezményt.

- (40) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával¹⁴ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó az ilyen dokumentumok megküldését indokoltnak tekinti.
- (41) Ennek az irányelvnek a célja az egységes piac integritásának védelme, megfelelő működésének biztosítása és a verseny torzulásának megelőzése. Mivel természetüknél fogva ezeket a célkitűzéseket a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és azok inkább uniós szinten megvalósíthatók meg jobban, az Unió az Európai Unióról szóló Szerződés 5. cikkében meghatározott szubszidiaritás elvének megfelelő intézkedéseket fogadhat el. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

¹⁴ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

1. fejezet

TÁRGY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv megállapítja a bizonyos digitális szolgáltatások nyújtásából származó bevételek után fizetendő digitális szolgáltatási adó („dsza”) közös rendszerét.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „jogalany”: olyan jogi személy vagy jogi konstrukció, amely adóügyi szempontból átlátható társaságon vagy struktúrán keresztül üzleti tevékenységet végez;
2. „pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport”: az olyan jogalanyok összessége, amelyek mindegyike teljes mértékben egy, a nemzetközi pénzügyi beszámolási standardokkal vagy valamely nemzeti pénzügyi beszámolási szabályrendszerrel összhangban készülő összevont pénzügyi beszámoló hatálya alá tartozik;
3. „digitális interfész”: minden, a felhasználók számára hozzáférhető szoftver – webhelyek és azok részei is – és alkalmazás, ideértve a mobil alkalmazásokat is;
4. „felhasználó”: magánszemély vagy vállalkozás;
5. „digitális tartalom”: digitális formában rendelkezésre bocsátott, a digitális interfészt alkotó adatoktól eltérő adat, például számítógépes program, alkalmazás, zene, videó, szöveg, játék vagy egyéb szoftver;
6. „internetprotokoll-cím (IP-cím)”: hálózatra kapcsolt eszközökhöz rendelt számsor, amely megkönnyíti azok interneten keresztül történő kommunikációját;
7. „adómegállapítási időszak”: naptári év.

3. cikk

Adóköteles bevételek

- (1) A következő szolgáltatások valamelyikének az adóalany általi nyújtásából származó bevételek ezen irányelv alkalmazásában „adóköteles bevételeknek” minősülnek:
 - a) digitális interfészen hirdetés elhelyezése a szóban forgó interfész felhasználóit célzó hirdetés céljára;
 - b) olyan többoldalú digitális interfészek felhasználók számára történő rendelkezésre bocsátása, amelyek lehetővé teszik a felhasználó számára, hogy megtaláljanak más felhasználókat és kapcsolatba lépjenek velük, valamint amelyek megkönnyíthetik a kapcsolódó termékek és szolgáltatások felhasználók közötti közvetlen értékesítését, illetve nyújtását;
 - c) a digitális interfészek felhasználóinak tevékenységéből származó, e felhasználókról gyűjtött adatok továbbítása.

- (2) Az (1) bekezdésben a bevételek a hozzáadottérték-adó és más hasonló adók levonása után elért teljes bruttó bevételekre vonatkoznak.
- (3) Az (1) bekezdés a) pontja attól függetlenül alkalmazandó, hogy a digitális interfész a hirdetések interfészen való elhelyezéseért felelős jogalany tulajdonában áll vagy sem. Ha a hirdetéseket elhelyező jogalany nem azonos a digitális interfész tulajdonosával, akkor ez a jogalany, nem pedig az interfész tulajdonosa tekintendő az a) pont hatálya alá eső szolgáltatás nyújtójának.
- (4) Az (1) bekezdés b) pontja nem terjed ki a következőkre:
- a) olyan digitális interfész rendelkezésre bocsátása, amelynek esetében a rendelkezésre bocsátó jogalany számára az egyetlen vagy fő cél a felhasználók digitális tartalommal való ellátása, vagy a felhasználók részére kommunikációs szolgáltatások nyújtása vagy a felhasználók részére pénzforgalmi szolgáltatások nyújtása;
 - b) a 2014/65/EU irányelv I. melléklete A. pontjának (1)–(9) alpontjaiban megjelölt szolgáltatások kereskedési helyszínek vagy rendszeres internalizálók általi nyújtása;
 - c) a 2014/65/EU irányelv I. melléklete A. pontjának (1)–(9) alpontjaiban megjelölt szolgáltatások szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltató általi nyújtása, vagy hitelnyújtás megkönnyítéséből álló szolgáltatások nyújtása.
- (5) Az (1) bekezdés c) pontja nem foglalja magában a kereskedési helyszín, a rendszeres internalizáló és a szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltató által végzett adatátvitelt.
- (6) A (4) és (5) bekezdésben:
- a) „kereskedési helyszín” és „rendszeres internalizáló”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 24., illetve 20. pontja szerinti jelentéstartalom;
 - b) „szabályozott közösségi finanszírozási szolgáltató”: közösségi finanszírozási szolgáltatások nyújtója, akire a közösségi finanszírozási szolgáltatások szabályozása tekintetében a Szerződés 114. cikke alapján elfogadott bármely harmonizációs intézkedés értelmében engedélyezési és felügyeleti követelmények vonatkoznak.
- (7) Az (1) bekezdés hatálya alá tartozó valamely szolgáltatásnak a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozó jogalanynak egy ugyanahhoz a csoporthoz tartozó másik jogalanynak való nyújtásából származó bevételei ezen irányelv alkalmazásában nem minősülnek adóköteles bevételnek.
- (8) Ha a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport egy jogalanya az (1) bekezdés alá tartozó szolgáltatást nyújt, azonban a szolgáltatás ellenértékét a csoport egy másik jogalanya szedi be, ezen irányelv alkalmazásában úgy kell tekinteni, hogy az ellenértéket a szolgáltatást nyújtó jogalany kapta meg.
- (9) Az (1) bekezdés hatálya alá tartozó szolgáltatásokra a 2. és a 3. fejezetekben „adóköteles szolgáltatásként” történik utalás.

4. cikk
Adóalany

- (1) Az „adóalany” az adómeghatározási időszak tekintetében az a jogalany, aki vagy amely mindkét alábbi feltételt teljesíti:
 - a) az adóalany által az adott pénzügyi évre vonatkozóan bejelentett összes világszintű bevétel meghaladja a 750 000 000 EUR-t;
 - b) az adóalany által az adott pénzügyi év folyamán az EU-ban szerzett adóköteles összbevétel meghaladja az 50 000 000 EUR-t.
- (2) Amennyiben a jogalany a beszámolás során az EUR-tól eltérő pénznemet használ vagy bevételeit az EUR-tól eltérő pénznemben realizálja, a bevételeket az (1) bekezdés alkalmazásában az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* az adott pénzügyi év utolsó napján vagy ha az érintett napon nem tettek közzé árfolyamot, akkor az előző közzétételi napon közzétett átváltási árfolyam alkalmazásával át kell váltani EUR-ra.
- (3) Az (1) és (2) bekezdésben az „adott pénzügyi év” a jogalany által a szóban forgó adómegállapítási időszak vége előtt kibocsátott legutolsó rendelkezésre álló pénzügyi kimutatás által lefedett pénzügyi év.
- (4) Az 5. cikk (1) bekezdésében szereplő szabályt kell alkalmazni az (1) bekezdés b) pontja alkalmazásában annak meghatározására, hogy az adóköteles bevételeket az Unióban szerezték-e.
- (5) Ezen irányelv alkalmazásában úgy kell tekinteni, hogy az adóköteles bevételek megszerzése az adófizetési kötelezettség keletkezésének időpontjában történt, függetlenül attól, hogy a vonatkozó összegek ténylegesen kifizetésre kerültek-e.
- (6) Ha az (1) bekezdésben említett jogalany a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozik, akkor a szóban forgó bekezdést az egész csoport által bejelentett világszintű bevételekre és az egész csoport által az Unióban szerzett adóköteles bevételekre kell alkalmazni.

2. fejezet

AZ ADÓZTATÁS HELYE, AZ ADÓFIZETÉSI KÖTELEZETTSÉG KELETKEZÉSE ÉS AZ ADÓ KISZÁMÍTÁSA

5. cikk

Az adóztatás helye

- (1) Az adóalany által az adómegállapítási időszakban szerzett adóköteles bevételeket ezen irányelv alkalmazásában az adott adómegállapítási időszakban az adott tagállamban szerzettként kell kezelni, ha az adóköteles szolgáltatás tekintetében a felhasználók a szóban forgó adómegállapítási időszakban a szóban forgó tagállamban találhatók.

Az első albekezdés attól függetlenül alkalmazandó, hogy a szóban forgó felhasználók pénzben hozzájárultak-e a szóban forgó bevételek keletkezéséhez.

- (2) Adóköteles szolgáltatás esetében akkor kell úgy tekinteni, hogy egy felhasználó egy adott adómegállapítási időszakban egy adott tagállamban tartózkodik, ha:

- a) a 3. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó szolgáltatás esetében a szóban forgó hirdetés megjelenik a felhasználó eszközén akkor, amikor a felhasználó az eszközt az adott tagállamban az adott adómegállapítási időszakban a digitális interfészhez való hozzáféréshez használja;

- b) a 3. cikk (1) bekezdése b) pontjának hatálya alá tartozó szolgáltatás esetében:

- i. amennyiben a szolgáltatás olyan többoldali digitális interfészt foglal magában, amely megkönnyíti a kapcsolódó termékek és szolgáltatások felhasználók közötti közvetlen értékesítését, illetve nyújtását, a felhasználó az adott tagállamban az adott adómegállapítási időszakban eszközt használ a digitális interfészhez való hozzáféréshez, és azon az adott adómegállapítási időszakban kapcsolódó ügyletet köt;

- ii. amennyiben a szolgáltatás olyan többoldali digitális interfészt foglal magában, amelyre az i. pont hatálya nem terjed ki, és a felhasználó az adott adómegállapítási időszak egészében vagy egy részében olyan fiókkal rendelkezik, amely lehetővé teszi számára a digitális interfész elérését, ennek a fióknak a megnyitására pedig az adott tagállamban használt eszköz segítségével került sor;

- c) a 3. cikk (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá tartozó szolgáltatás esetében az adott tagállamban egy digitális interfészhez való hozzáféréshez eszközt használó felhasználóról – az adott vagy bármely korábbi adómegállapítási időszak alatt – előállított adatok az adott adómegállapítási időszakban kerülnek továbbításra.

- (3) Az egyes adómegállapítási időszakokra vonatkozóan az adóalany (1) bekezdés alkalmazásában feldolgozott összes adóköteles bevételének egy adott tagállamra eső részarányát a következőképpen kell meghatározni:

- a) a 3. cikk (1) bekezdésének a) pontja alá eső szolgáltatások nyújtásából származó adóköteles bevételek tekintetében az adott adómegállapítási időszakban a felhasználói eszközökön megjelent hirdetések számának arányában;

- b) a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontja alá eső szolgáltatások nyújtásából származó adóköteles bevételek tekintetében:
- i. amennyiben a szolgáltatás olyan többoldalú digitális interfészt foglal magában, amely megkönnyíti a kapcsolódó termékek és szolgáltatások felhasználók közötti közvetlen értékesítését, illetve nyújtását, az adott adómegállapítási időszakban a digitális interfészen megkötött kapcsolódó ügyletek megkötésében részt vevő felhasználók számának arányában;
 - ii. amennyiben a szolgáltatás olyan többoldalú digitális interfészt foglal magában, amelyre az i. pont hatálya nem terjed ki, azon felhasználók számának arányában, akik az adott adómegállapítási időszak egészében vagy egy részében olyan fiókkal rendelkeznek, amely lehetővé teszi számukra a digitális interfész elérését;
- c) a 3. cikk (1) bekezdésének c) pontja alá eső szolgáltatások nyújtásából származó adóköteles bevételek tekintetében azon felhasználók számának arányában, akikről az adott adómegállapítási időszakban továbbított adatokat a digitális interfészhez való hozzáférésükhöz szükséges eszköz használata alapján állították elő az adott vagy bármely korábbi adómegállapítási időszak alatt.
- (4) A dsza hatálya alá tartozó adóköteles bevételek adóztatási helyének meghatározása céljából a következő elemeket nem lehet figyelembe venni:
- a) ha a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett többoldalú digitális interfész felhasználói között kapcsolódó termékek vagy szolgáltatások közvetlen értékesítésére, illetve nyújtására kerül sor, akkor az a hely, ahol a kapcsolódó termék értékesítése vagy a kapcsolódó szolgáltatás nyújtása megvalósul;
 - b) az a hely, ahonnan az adóköteles szolgáltatás kifizetése történik.
- (5) E cikk alkalmazásában annak a tagállamnak a meghatározása, amelyben a felhasználó eszközt használ, az eszköz internetprotokoll-címére (IP-címére), illetve – amennyiben az pontosabb – a földrajzi helymeghatározás más módszerére történő hivatkozással történik.
- (6) Az ezen irányelv alkalmazása során a felhasználótól gyűjtött adatok összegyűjtését olyan adatokra kell korlátozni, amelyek jelzik a felhasználó tartózkodási helye szerinti tagállamot, azonban nem teszik lehetővé a felhasználó azonosítását.

6. cikk

Az adófizetési kötelezettség keletkezése

A dsza kivetése egy adott tagállamban az adómegállapítási időszak alatt az adóalany által az 5. cikk értelmében az abban a tagállamban szerzett adóköteles bevételekkel arányosan történik. A dsza a szóban forgó tagállamban az érintett adómegállapítási időszak végét követő következő munkanapon válik esedékessé.

7. cikk
Az adó kiszámítása

A dsza kiszámítása egy adott tagállam esetében egy adott adómegállapítási időszak tekintetében a meghatározott dsza-kulcsnak az adóköteles bevételek 6. cikkben említett arányos részére való alkalmazásával történik.

8. cikk
Adókulcs

A digitális szolgáltatási adó kulcsa 3 %.

3. fejezet

KÖTELEZETTSÉGEK

9. cikk

Az adófizetésre és a kötelezettségek teljesítésére kötelezett személy

- (1) A dsza megfizetése és az e fejezetben foglalt kötelezettségek teljesítése az adóköteles szolgáltatást nyújtó adóalany kötelessége.
- (2) A pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport a csoporton belül kijelölhet egy jogalanyt, hogy a csoporton belüli minden egyes dsza-fizetésre köteles adóalany nevében kifizesse a dszát és teljesítse az e fejezetben foglalt kötelezettségeket.

10. cikk

Azonosítás

- (1) Az adóalanynak értesítenie kell az azonosítót kiadó tagállamot arról, hogy az adóalany egy vagy több tagállamban dsza-köteles.
- (2) Az értesítést elektronikus úton, legkésőbb az azon adómegállapítási időszak végét követő 10 munkanapon belül kell benyújtani, amelynek során az adóalany ezen irányelv értelmében első alkalommal dsza-köteles (a továbbiakban: „első adófizetési időszak”).
- (3) Az azonosítót kiadó tagállam:
 - a) az a tagállam, amelyben az adóalany az első adófizetési időszakban dsza-köteles;
 - b) amennyiben az adóalany a szóban forgó adómegállapítási időszakban egynél több tagállamban köteles dsza-fizetésre, az adóalany által e tagállamok közül kiválasztott tagállam.
- (4) Az (1) bekezdésben előírt értesítésnek legalább a következő információkat kell tartalmaznia az adóalany tekintetében:
 - a) név;
 - b) kereskedelmi megnevezés, ha eltér a névtől;
 - c) postai cím;
 - d) elektronikus levelezési cím;
 - e) nemzeti adószám, ha van ilyen;
 - f) a kapcsolattartó neve;
 - g) telefonszám;
 - h) azok a tagállamok, amelyekben az adóalany dsza-köteles;
 - i) IBAN- vagy OBAN-bankszámlaszám.
- (5) Az adóalany a (4) bekezdés alkalmazásában benyújtott adatokban bekövetkező bármilyen változást bejelent az azonosítót kiadó tagállamnak.

- (6) Egy jogalany 9. cikk (2) bekezdése alkalmazásában történő kijelölése esetén az e cikk alkalmazásában a kijelölt jogalany által a csoporthoz tartozó egyes adóalanyokra vonatkozóan rendelkezésre bocsátott információknak magukban kell foglalniuk magára a kijelölt jogalanyra vonatkozóan is a (4) bekezdés a)–g) pontjában felsorolt elemekkel kapcsolatos információkat.
- (7) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el az e cikkben előírt értesítés egységes formátumának meghatározása céljából. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 24. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban kell elfogadni.

11. cikk *Azonosító szám*

- (1) Az azonosítót kiadó tagállam a dsza céljából egyedi azonosító számmal látja el az adóalanyokat, és arról a 10. cikk szerinti értesítés kézhezvételétől számított 10 munkanapon belül elektronikus úton értesíti az adóalanyt.
- (2) Minden egyes egyedi azonosító szám rendelkezik egy, az ISO 3166 alpha–2 kódnak megfelelő előtaggal, amelynek alapján az azonosítót kiadó tagállamot azonosítani lehet. Görögország és az Egyesült Királyság azonban az „EL”, illetve az „UK” előtagot használja.
- (3) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy azonosítási rendszereik lehetővé tegyék az adóalanyok azonosítását, és nyilvántartást vezetnek az általuk kiadott összes egyedi azonosító számról.

12. cikk *Az azonosítási nyilvántartásból való törlés*

- (1) A jogalany elektronikus úton értesíti az azonosítót kiadó tagállamot az alábbi körülmények bármelyikének fennállása esetén:
- a) a jogalany már nem szerez az ezen irányelv értelmében az Unión belül szerzettnek minősülő adóköteles bevételt;
 - b) az adóalany már nem minősül adóalanynak;
 - c) az adóalany megszűnik;
 - d) az adóalany más okból már nem köteles az Unióban dsza-fizetésre.
- (2) Az azonosítót kiadó tagállam az (1) bekezdésben említett információk bejelentése szerinti adómegállapítási időszakot követő 60 munkanap elteltével törli az adóalanyt az azonosítási nyilvántartásból.
- (3) A 10. cikk alkalmazandó akkor, ha egy adóalany az azonosítási nyilvántartásból való törlését követően az Unióban ismét dsza-köteles lesz. A 10. cikkben az első adófizetési időszakra történő hivatkozásokat ennek megfelelően kell értelmezni.

13. cikk *Az azonosítót kiadó tagállammal kapcsolatos változás*

- (1) Amennyiben az adóalany a 10. cikk (3) bekezdésének b) pontja alkalmazásában kiválasztott egy azonosítót kiadó tagállamot, az adóalanynak tartania kell magát e

választáshoz a 10. cikk alkalmazásában tett értesítés által érintett első adófizetési időszak, valamint az azt követő két adómegállapítási időszak vonatkozásában.

- (2) Ha azonban az adóalany a 10. cikk (3) bekezdésének b) pontja alkalmazásában kiválasztott, azonosítót kiadó tagállamban megszűnik a dsza-fizetési kötelezettsége, akkor az azonosítót kiadó tagállamot a 10. cikk követelményeinek megfelelően köteles módosítani.
- (3) Az adóalany az azonosítót kiadó tagállamban bekövetkező bármely változásról értesíti a mindenkori, azonosítót kiadó tagállamot, és a változás az adómegállapítási időszakot követő adómegállapítási időszaktól alkalmazandó, amelyben az információt bejelentették. A mindenkori, azonosítót kiadó tagállam a 12. cikk (2) bekezdésével összhangban törli az adóalanyt az azonosítási nyilvántartásból.
- (4) Az adóalany a 10. cikkel összhangban értesíti az új, azonosítót kiadó tagállamot, és az említett cikkben szereplő, az első adófizetési időszakra történő hivatkozások azon adómegállapítási időszakra vonatkoznak, amelytől kezdve a változás alkalmazandó.

14. cikk

A digitális szolgáltatási adó bevallása

Az adóalany minden egyes adómegállapítási időszakra vonatkozóan dsza-bevallást nyújt be az azonosítót kiadó tagállamnak. A bevallást elektronikus úton, az adóbevallás tárgyát képező adómegállapítási időszak végét követő 30 munkanapon belül kell benyújtani.

15. cikk

A dsza-bevallásban szereplő információk

- (1) A dsza-bevallásban a következő információkat kell feltüntetni:
 - a) a 11. cikkben említett egyedi azonosító szám;
 - b) minden olyan tagállam esetében, ahol az adott adómegállapítási időszakban dsza esedékes, az adóalany által az adott adómegállapítási időszakban az adott tagállamban szerzettként kezelt adóköteles bevételek teljes összege, az adott tagállamban az adott adómegállapítási időszakban az adott összeg után fizetendő dsza összegével együtt;
 - c) az összes tagállamban az adóalany által fizetendő összes dsza az adott adómegállapítási időszakra vonatkozóan.
- (2) A dsza-bevallás továbbá a 4. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában tartalmazza – a világszintű összbevételt és az adóköteles összbevételt az EU-ban az adómegállapítási időszak tekintetében.
- (3) Az azonosítót kiadó tagállam előírhatja, hogy a bevallás a nemzeti pénznemében készüljön.
- (4) A dsza-bevallás kézhezvételét követően az azonosítót kiadó tagállam haladéktalanul egyedi dsza-azonosító számmal látja el a bevallást.
- (5) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy azonosítási rendszereik lehetővé tegyék a dsza-bevallások azonosítását, és nyilvántartást vezetnek az általuk kiadott összes egyedi dsza-bevallás-azonosító számról.

- (6) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el a dsza-bevallás és a dsza-bevallás-azonosító szám egységes formátumának meghatározása céljából. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 24. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban kell elfogadni.

16. cikk
Fizetési feltételek

- (1) Az adóalany az általa bármelyik tagállamban vagy tagállamokban egy adott adómegállapítási időszak tekintetében fizetendő teljes dszát az azonosítót kiadó tagállamban fizeti meg.
- (2) Az adóalany a fizetendő teljes dszát legkésőbb az érintett adómegállapítási időszak végét követő 30 munkanapon belül megfizeti az azonosítót kiadó tagállamnak, és a fizetés teljesítésekor hivatkozik az érintett egyedi dsza-bevallás-azonosító számra.
- (3) Ha az adóalany az érintett egyedi dsza-bevallás-azonosító számra való hivatkozás nélkül teljesít befizetést, vagy a hivatkozási szám nem felel meg egyetlen kifizetetlen dsza-bevallásnak sem, az azonosítót kiadó tagállam lépéseket tehet a kérdés tisztázása érdekében. Ha a kérdés megoldatlan marad, az érintett összeget vissza kell fizetni az adóalanynak, és az összeg az (1) és (2) bekezdés alkalmazásában nem tekinthető teljesítendőnek.
- (4) Az adót az azonosítót kiadó tagállam által meghatározott bankszámlára kell befizetni.
- (5) Az azonosítót kiadó tagállam előírhatja, hogy a befizetést a nemzeti pénznemében kell teljesíteni.
- (6) Az azonosítót kiadó tagállam, amely az érintett dsza-bevallásban feltüntetett teljes összeget meghaladó összegű befizetést kap, a többletet közvetlenül visszatéríti az érintett adóalanynak.
- (7) Ha az azonosítót kiadó tagállam egy utólag helytelennek bizonyuló és a 17. cikk alkalmazásában módosított dsza-bevallásra tekintettel részesült befizetésben, és az érintett tagállam az összeget már elosztotta a dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállamok között, akkor a többletből a dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállamok a rájuk eső részt közvetlenül térítik vissza az adóalanynak.

17. cikk
A dsza-bevallás módosítása

- (1) A dsza-bevallásban szereplő számadatok csak az érintett bevallás módosítása útján módosíthatók, egy későbbi bevallás kiigazításai révén nem.
- (2) Az (1) bekezdésben említett módosításokat az eredeti bevallás benyújtása esedékességének időpontjától számított három évig terjedő időszakon belül kell elektronikus úton eljuttatni az azonosítót kiadó tagállamnak. E határidőt követően a módosításokra azoknak a tagállamoknak a szabályai és eljárásai szerint kerül sor, amelyben a jogalany dsza-fizetésre köteles.
- (3) Az (1) bekezdésben szereplő módosítások alapján az adóalany által fizetendő kiegészítő kifizetést a 16. cikkel összhangban az azonosítót kiadó tagállamnak kell teljesíteni, és a „fizetendő teljes dsza” hivatkozást ennek megfelelően kell értelmezni. Az (1) bekezdésben említett módosítások alapján az adóalany részére

kifizetett dsza-visszatérítéseket a 16. cikk (7) bekezdésével összhangban kell végrehajtani.

18. cikk

Könyvelési, nyilvántartási, csalás elleni, végrehajtási és ellenőrzési intézkedések

- (1) A tagállamok megállapítják azokat a számviteli, nyilvántartási és egyéb kötelezettségeket, amelyek célja annak biztosítása, hogy az adóhatóságok számára fizetendő dsza ténylegesen kifizetésre kerüljön. Egy adott tagállamban ezeket a szabályokat az abban a tagállamban dsza-fizetésre köteles valamennyi jogalanyra alkalmazni kell, függetlenül attól, hogy az adóalany esetében melyik az azonosítót kiadó tagállam.
- (2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el az (1) bekezdés alapján meghozandó intézkedések meghatározása céljából. Ezek a végrehajtási jogi aktusok a 24. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárással kerülnek elfogadásra.
- (3) A tagállamok intézkedéseket fogadhatnak el a dszával kapcsolatos adókijátszások, adókikerülések és adóvisszaélések megelőzése céljából.
- (4) A 10. cikk alkalmazásában kiválasztott, azonosítót kiadó tagállam a többi tagállam nevében jár el az e fejezetben szereplő kötelezettségek teljesítése céljából fizetendő dsza-fizetési kötelezettsége esetén, de az adóalany a dszával közvetlenül minden egyes olyan tagállamnak tartozik, ahol annak megfizetésére köteles. Ennek megfelelően minden, dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállamnak joga van arra, hogy az érintett adóalannal szemben közvetlenül érvényesítse a dsza-fizetési kötelezettség teljesítését. E tekintetben minden egyes érintett tagállam szabályai és eljárásai alkalmazandók, ideértve a dsza késedelmes megfizetésére vagy nem fizetésére vonatkozó büntetésekkel, kamatokkal és egyéb költségekkel, valamint az adósságbehajtással kapcsolatos szabályokat és eljárásokat.
- (5) A tagállamok adóellenőrzéseire és ellenőrzési intézkedéseire – amelyek célja az adott tagállamban az adóalanyok dsza-kötelezettségének kiszámítása szempontjából releváns valamennyi információ és tevékenység vizsgálata – az érintett tagállamban alkalmazandó szabályok és eljárások vonatkoznak.

19. cikk

Az illetékes hatóságok kijelölése

Minden tagállam kijelöli az adott tagállamban az e fejezetben és a 4. fejezetben meghatározott kötelezettségekkel kapcsolatos valamennyi szempont kezeléséért felelős illetékes hatóságot, és e hatóság nevét és elektronikus címét bejelenti a Bizottságnak. Az illetékes hatóságok nevét és címét a Bizottság közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*.

4. fejezet

IGAZGATÁSI EGYÜTTMŰKÖDÉS

20. cikk

Az azonosítással kapcsolatos információcsere

- (1) Az azonosítót kiadó tagállam a 10. cikk értelmében kapott értesítéseket továbbítja minden olyan tagállam illetékes hatóságának, amelyben dsza-fizetési kötelezettség áll fenn. Az értesítést az értesítés kézhezvételének napjától számított 10 munkanapon belül kell továbbítani.
- (2) Az azonosítót kiadó tagállam tájékoztat minden egyes érintett tagállamot a 11. cikk alapján az érintett adóalany számára kiadott egyedi azonosító számról.
- (3) Az azonosítót kiadó tagállam továbbá tájékoztat minden egyes dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállamot a 12. cikk szerinti, az azonosítási nyilvántartásban bekövetkezett törlésről a törlés napjától számított 10 munkanapon belül.

21. cikk

A dsza-bevallással kapcsolatos információcsere

- (1) Az azonosítót kiadó tagállam a 14. vagy 17. cikk értelmében kapott dsza-bevallásokat, valamint az abban bekövetkezett módosításokat továbbítja minden, dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállam illetékes hatóságának. Az adóbevallást és annak módosításait azok kézhezvételének napjától számított 10 munkanapon belül kell továbbítani.
- (2) Amennyiben a dsza-bevallásban az eurótól eltérő pénznem szerepel, az azonosítót kiadó tagállam az összegeket az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* az adóbevallás által lefedett adómegállapítási időszak utolsó napján vagy ha az érintett napon nem tettek közzé árfolyamot, akkor az előző közzétételi napon közzétett átváltási árfolyam alkalmazásával átváltja euróra, és ezt az információt az (1) bekezdés értelmében továbbítandó adóbevallás, illetve annak módosítása kíséretében eljuttatja az érintett tagállamoknak.
- (3) Az azonosítót kiadó tagállam minden, a dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállam illetékes hatóságának eljuttat minden olyan egyéb információt, amely szükséges ahhoz, hogy az egyes befizetéseket hozzá lehessen rendelni az érintett dsza-bevalláshoz.

22. cikk

A adófizetéssel kapcsolatos információcsere

- (1) Az azonosítót kiadó tagállam gondoskodik arról, hogy az adóalany által a 16. cikk alapján megfizetett, az azonosítót kiadó tagállamtól eltérő tagállamban fizetendő dsza összeget az érintett tagállam illetékes hatósága megkapja. Az összeget a befizetés beérkezésének napjától számított 10 munkanapon belül át kell utalni.
- (2) Az (1) bekezdésben említett összeget euróban kell átutalni a másik tagállam által megjelölt bankszámlára.

- (3) A tagállamok értesítik a többi tagállam illetékes hatóságait a (2) bekezdés alkalmazásában használandó bankszámla számáról.
- (4) Az azonosítót kiadó tagállam által az eurótól eltérő pénznemben kapott összegeket az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* az adóbevallás által lefedett adómegállapítási időszak utolsó napján vagy ha az érintett napon nem tettek közzé árfolyamot, akkor az előző közzétételi napon közzétett átváltási árfolyam alkalmazásával át kell váltani euróra.
- (5) Amennyiben az adóalany csak az általa fizetendő teljes dsza egy részét fizeti meg, az azonosítót kiadó tagállam gondoskodik arról, hogy ez a rész átutalásra kerüljön a dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállamok illetékes hatóságainak, az egyes tagállamokban fizetendő adó arányában. Az azonosítót kiadó tagállam tájékoztatja a dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállamok illetékes hatóságait.
- (6) Ha a dsza-fizetési kötelezettség keletkezésének helye szerinti tagállam a 16. cikk (7) bekezdése értelmében a túlfizetett összeget közvetlenül visszatérítette az adóalanynak, a szóban forgó tagállam tájékoztatja az azonosítót kiadó tagállamot a visszafizetett összegről.

23. cikk

Az információcsere eszköze

- (1) Az e fejezet alapján továbbítandó információkat és dokumentációt elektronikus úton kell továbbítani.
- (2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el a szóban forgó információk és dokumentációk továbbításának technikai részleteinek meghatározása céljából. Ezek a végrehajtási jogi aktusok a 24. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárással kerülnek elfogadásra.

5. fejezet

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

24. cikk

Bizottsági eljárás

- (1) A Bizottság munkáját egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottság.
- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

25. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

- (1) A tagállamok legkésőbb [2019. december 31]-ig elfogadják és kihadják azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Ezeket a rendelkezéseket [2020. január 1]-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

26. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

27. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

a Tanács részéről

az elnök